

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 — »
Negyedévre . . . 2 — 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével szemben,

hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó fölzórlások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl

Jutalom.

Pécs, 1899. november 27.

Azt mondják, a számok nem csalnak, mert azt az igazságot, hogy kétszer kettő négy, semmiféle raffinált okoskodással nem lehet kiforgatni a sarkaiból. A kvótabizottság eljárása azonban bebizonyította, hogy ez csak a kis számokra áll; a milliárdokat s még inkább a milliárdokat már lehet úgy csoportosítani, hogy a tetszés szerinti eredményt hozhassuk ki belőlük.

A magyar kvótabizottság 1896. óta az államjövödelmek egybehasonlításából mindig azt az eredményt hozta ki, hogy Magyarországra az eddigi kvótaarány is igazságtalan, tehát kvótaemelésről szó sem lehet; s ime most egyszerre kihozza ugyancsak az államjövödelmek egybevetéséből, hogy igenis Magyarországot jövödelmei arányában 33·84%-os kvóta terheli az eddigi 31·4% helyett.

Persze, hogy ezt az eredményt elérhessék, egy kis miskulanciát engedtek meg maguknak a határörvidéki precipuum számításánál, olyképp, hogy a volt határörvidék jövödelmeit először számításba vették az általános kvótaszám kiszámításánál, aztán pedig újból hozzászámították a 2%-os precipuumot s a kettőt összezsapva hozták ki a 33·84%-os magyar kvótát.

A legősibb mamelukok is kénytelenek beismerni, hogy azzal a precipuummal

1872-ben a legigazságtalanabb módon becsapták Magyarországot, mert az már mégis csak hallatlan sarcolás, hogy a volt határörvidéknek évi átlagos 5,270.000 frtot kitevő jövödelme fejében az összes közös költségeknek 2%-kát, tehát körülbelül három millió forintot fizettettek meg a magyar kincstárral. Hisz ha összes állami jövödelmeink után ilyen arányban kellene a közös költségekhez járulnunk, akkor csaknem 58%-ot tenne ki a kvótánk.

Nos és a mi politikusaink, érdekeink hűségese sáfárai a helyett, hogy ennek az égbekiáltó igazságtalanságnak a megszüntetését követelnék, a határörvidéki jövödelmeknek ezt az igaztalan megterhelését teljes összegében számítják a mi hátrányunkra, mikor Magyarországnak igazságos és jogos kvótakulcsát keresik.

De hát még ezzel a fejtetőre állított számítással sem lehetett kihozni a kvótának olyan mérvű fölemelését, amely a kormányok között már előre elpaktálva lett s azért a szemfényvesztő számítással kihozott 33·84%-ról fölugrottak minden számítás nélkül 34·4%-ra *politikai okokból*, hogy „véget vessenek a zürzavaros zaklatott viszonyoknak, hogy az odiozus kvótakérdést 10 esztendőre eltüntessék a napirendről, és hogy kiszabaduljunk abból az abszolutisztikus jellegű helyzetből, mely az uralkodó abszolút akaratát teszi törvénynyé a döntés által.”

Persze mondanunk sem kell, hogy ez a politikai megokolás éppen olyan szemfényvesztés, mint a számadatok csoportosítása. Mert az iránt előre tisztában lehetett mindenki, hogy azzal a kvótaemelési egyezményvel egy mákszemnyit nem fognak lendíteni a zavaros viszonyokon, sőt átplántálják a zavart a magyar parlamentbe is, mert kétségtelen, hogy az osztrák parlament ezt az egyezményt törvénybe nem iktatja, tehát mégis csak uralkodói döntésnek kell bekövetkeznie egy évi időtartamra.

Kár volt tehát ezt a döntést a saját hátrányunkra befolyásolni a 34·4%-os ajánlattal, a melyről maguk az ajánlattevők elismerik, hogy Magyarország igazságtalan megterhelését foglalja magában.

Persze a kormánypárt sajtójában nem hiányzanak a szépítgető frázisok, a melyek a kvótabizottság nemzetrontó eljárását mentetgetni iparkodnak. „Tudjuk és biztosra vesszük — ugymond pl. a Politikai Heti szemle — hogy a bizottság látszólagos engedékenysége hazánk javára nemsokára nagy eredményeket fog szülni. Mindenekelőtt a korona kell, hogy tekintetbe vegye és kegyeivel jutalmazza a magyarok áldozatkészségét. *A politikai érettségnek azt a fokát és azt a nagy áldozatkészséget, a mit a magyar nemzet az Ausztriával folytatott tárgyalások alatt produkált az utóbbi években, bizonynyára kellő figyelemben fogják részesíteni a trón magasztaláról.*”

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Modellek.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

I.

— Tisztelem, becsülöm, sőt szeretem önt kedves Liza! ezt elhibeti! s ha nem lennék festő, már megkértem volna a kezét, nőmmé tettem volna. Most vallom ezt be csak önnek, hogy nyilatkozni kényszerített . . . Bocsásson meg nekem, hogy festő vagyok! és bocsássa meg saját magának, hogy szeret! . . .

És a festő szeliden lehajlik a leányhoz, megcsókolja a kezét, aztán a homlokát. Sokáig állnak egy helyben szótlan, mozdulatlanul. Langyos sötétség veszi őket körül. A lombok között csak alig szűrődik át az ablakokból a világosság. Odább, a föuton megy haza az utolsó társaság vidáman nevetgélve. Hát ők mindig csak a legutolsók. Odafönt a kastélyban nincs már senki, csak a kártyás, a lump, meg a cigány. És a Liza szülei még mindig nem tudnak megválni az öregektől, a szives vendéglátást köszöngetve; hagyják a leányukat előre menni egy fiatal emberrel, egy festővel, kit a legveszedelmesebbnek tartanak általában. Pedig ez a festő nem olyan veszedel-

mes. A leány keze után nyul, azt fogja, maga elé nézve és csöndesen szól:

— Lássá én becsületes vagyok; nem akarom ámitani önt, nem tudok olyan csunya játékot űzni senkivel sem. Lehet, talán éppen azért nem, mert ön nem gondolt gazdagságára, a mikor így nyilatkozott és nem gondolt az én szegénységemre, hogy jót tegyen velem . . . Az én vallomásomat feledje el, zavarja ki a fejből, édesem; hiszen maga mondta: ha valaha mégis egy szerencsétlen művészbe volna szerelmes, megtiltaná azt magának, lemondana, ha bármibe kerülne is! S lám, édes Liza, ön máris megtagadta önmagát, elmondta azt, a mit nekem kellett volna előbb elmondanom önnek . . . Ha nem szeretne, csak pénze volna, magammal vinném önt ki a világba, hadd teljék benne kedve; de így, hogy szerelméről megbizonyosodtam, kerülnöm kell önt, hogy ne tegyen magammal együtt szerencsétlenné. Mert magunk sem tudjuk, meddig érezünk szerelmet egymás iránt, meddig tart a mámor, hová fog viüni a szépség. Meg kell önnek gyűlölni engem, érti, meg kell önnek engem utálnia! Emlékszik még azokra a kis történetkékre, miket egy alkalommal beszéltem el önnek szórakozásul a modellekről? Ön akkor kért, hogy beszéljek valamit róluk és akkor ön kacagott rajtuk . . .

Közeledő hangok szólítják nevén a leányt. A szülők jönnek, hangosan bírálgatva az es-

tét, közbe Liza nevét kiáltva. Liza pedig a hangokra, mint egy mély álomból ébredt, fölrezen, megtörülgeti szemét s rendezni kezdi magán a ruhát. Idegesen fordul el a festőtől s a föutnak indul.

— Jöjjön! Itt vannak!

És a festő elgondolkodva indul utána.

II.

Jó előre haladva a szülők előtt, folytatja a piktor történetét egy jó barátjáról, egy ismert festőről és az ő kis modelljéről.

— Odalent a mélyben pedig halkan mormolt az Isár. A keresztülvivő hajón újabb társaság szállt át a partra. Köztük egy halavány, feketeruhás, különben szegényesen öltözött leányka is. Az alakok azonban nem voltak kivehetők. Grünwaldból sem látszott semmi. A sötét reneteg, meg a csupasz, meredek sziklák eltakarták. A leggyönyörűbb vidék, melyet valaha életemben láttam. Emlegetni fogom örökké azt a kirándulást. Közel éreztem magamhoz az Istent, hogy a felhallatszó harangszóra, mely Grünwaldból jött, a társaság némely tagjával magam is térdre borultam, mit templomban nem tudtam megtenni. De csak mentünk tovább a meredek hegyoldalra, az utat messze eltévesztve, szikláról-sziklára, felebb-felebb. Barátom jó messze elől haladt a leánnyal, tréfálva, nevetgélve. Hiszen már akkor biztos volt a házasság, egy pár hó múlva

Nos, abban nem kételkedünk, hogy a korona kegyeinek özöne fogja elárasztani azokat, akik döntő tényezőkként szerepeltek a sorvasztó áldozatkészségben nyilvánuló politikai túlérlettség földézése körül; de azt már csak dajkamesének tartjuk, amit a Politikai Hetiszemle a kvótaemelési nyomában járó jutalomnak hirdet: hogy a magyar udvartartás és a külügyi képviselő dolgában hazánk érdekei a lehetőség szerint figyelembe fognak vétetni; hogy a hadsereg tisztikarában a magyar elem lehetőleg favorizáltatni fog; hogy a csapatok elhelyezésénél és felszerelésénél Magyarország gazdasági érdekei legalább a kvóta arányában tekintetbe fognak vétetni.

Bizony eszébe jut az embernek az ilyen ígéretések hallatára az a szegény ember, aki szép szóval biztatja a gyerekeit: jók legyetek gyerekek, majd hoz a kis Jézuska drága bábút, fényes hintalovát, meg sok más szépet, — pedig a jámbor szülőnek még mézesbábra se teik.

Hogy is ne, magyar udvartartás, magyar érdekű diplomácia, magyar tisztikar, magyar hadseregfelszerelés; még csak ez kellene! Hisz már most is, mikor az udvartartás sült német, a diplomáciában a magyar embernek az érdeke éppen olyan ismeretlen, mint a nyelve, mikor a magyar fiút, ha bele is kerül a tisztikarba, kiforgatják nemzetiségéből s a hadsereg felszerelését az utolsó gombig Ausztria szolgálta: már most is arról jajgatnak a politikailag éretlen osztrákok, hogy a magyaroké a túlsúly s hogy a magyarok kótorásznak Ausztria zsebében. Milyen fölfordulás következne be még csak akkor, ha a korona a Politikai Hetiszemle által kilátásba helyezett jutalmakkal arasztaná el a magyarokat!

Az a politikai érettség, amely még az ingét is fölállozza azért, hogy az éhes osztrákokat kielégítse, az nem tarthat számot olyan jutalmakra, a melyek Ausztria föltékenységét még jobban fölingerelnék.

megesküdtek volna, mert — melleleg mondván — festő barátom is elég tehetős volt. A jó ég tudja, mit tudtak annyit fecsegni; én csak a nagyszerű természet hatását éreztem lelkemen. Lehet, hogy társnőmnek unalmas voltam hallgatásommal; de mit törődtem én az etikettel, a mikor a természet hajolt fölém sötét csendjével, mely a lelkemhez szólt, melyből mindent megértettem. Aztán megtaláltuk a főtutatót is, mely a hegytetőn levő vendéglőhöz vezetett. Dél volt éppen, mire felértünk. Aztán ott töltöttük az időt valami öt óráig. Ez azonban mellékes. Hogy tehát a dologra térjek, elmondom önnek, kedves Liza, hogyan találkozott viszont a festő a modelljével.

— Csak mondja gyorsan, mert nem sokára otthon leszünk — veté közbe türelmetlenül a leány — s a végére nagyon kíváncsi vagyok.

— Nos tehát folytatom. Hét óra körül értünk vissza arra a helyre, a honnan az egész Isar völgyét be lehetett látni. — És ép kapóra értünk oda. Lent a völgyben az alkonyi csendben hattyudalát énekelte a természet. Egy Flügelhorn szólalt meg, édesen, fájón, szívhezszólóan. Valami érzékeny lelkű bajor fújhatta a régi, szentimentális melodiát. De engem azért mégis meghatott és a mit láttam, nem megy ki a fejből soha.

— Ez szól önnek kedves Liza! és ez szól nekem is, — csak hallgassa. — Alattunk

anyagi érdekeit háttérbe szorítanák. Ellenkezőleg, újra meg újra fognak erre az áldozatkész politikai érettségre appellálni, mert Ausztriának a hozott áldozatok éppenséggel nem imponálnak.

Nem elég neki a fölemelt kvóta? Nossza hát *érett magyarom*, emeld még följobb! — Nem fogadja el az adóátutalást? Ne ragaszkodjál hát hozzá te magyar se, hisz az ilyen makaesség nem illik *érett politikushoz!* — Kitiltják a magyar állatforgalmat Ausztriából? Nos, a gavalér magyar csak nem fog disznók miatt veszekedni! Egyszerűen megesszük a sonkát idehaza s nevetjük az éretlen osztrákokot, hogy ilyen jó elemőzsiát kitilt a területéről. — Becsukják a magyar legényt, ha magyar szóval jelentkezik katonáéknál? No érdemes is ezért duzzogni, mikor a politikai érettség egészen rendjén valónak találja, hogy fiaink idegen lobogó alatt, idegen veszényszó mellett szolgálják a hazát.

Ez lesz a jutalma a nagy politikai érettségnek, míg annyira meg nem érünk, hogy lepottyanunk az államiság fájáról s behullunk végkép az összbírodalom boldogító ölébe.

Három estély.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1899. november 27.

Benne vagyunk a szezonban. Itt a kisorsang vége, mely az adventet megelőzi s ezért sietnek társasegyleteink mulatságokat rendezni, melyek sikere biztató reménység legyen majd a nagy farsang mulatságaihoz. Szombaton, Katalin napján két estély is volt Pécsen; tegnap, vasárnap pedig szintén volt egy. A három estélyről szóló tudósításaink a következők:

A dalárda estélye.

A »Pécsi Dalárda« a Vigadóban szombaton este 8 órakor tartotta meg alapszabályszerű őszi dalestélyét.

A remek és változatos műsort az 52-ik gyalogezred kitűnő zenekara kezdte meg »Don

ugyanis vagy tíz méternyire egy alak állt, egy fiatal ember, meg egy feketeruhás leány. Helén volt, aki piktor barátomért jött ki Münchenből oda: hátha mégis találkozik vele valahol. És az Isten úgy rendelte, hogy találkozzanak. Mintha érezte volna szegény leány a közellétét és ő lágyan csengő hangján kísérni kezdte a Flügelhornt:

Still ruh't der See, die Vöglein schlafen
Ein Flüstern nur, man hört es kaum
Und der Abend senkt sich nieder:
Auf die Natur, ein süßer Traum.

És alig hallhatóan több helyen felhangzott a kíséret; erőteljes és csengő női hangok. A természetnek egy gyönyörű jelenése.

Festő barátomat valami ellenállhatatlan erő vonzotta le a hang birtokosához; mint egy álomjáró, nem törődve senkivel és semmivel, csörtetett alá a veszedelmes sziklafalon le a leányig, míg csak szemtől szembe nem állott vele. Ez a jelenet annyira gyors és meglepő volt, hogy csak később kezdtem elgondolkodni a látottak és hallottak felett. Elég lesz azonban önnek elmondanom, kedves Liza, ott a kitörő örömmel telt megszólítást, mit barátom intézett a meglepetéstől szólni nem tudó leányhoz:

— Helén! És csakugyan te vagy! Hogy kerültél te ide?

— Lásd kedves Liza. Szerencsétlen festő barátom így kompromittálta magát az egész társaság előtt; ezt tette a menyasszonya előtt,

Juan« jelesen előadott nyitányával. Mozart remek nyitánya nagy hatást keltett. A második számot a mi büszkeségünk, a »Pécsi Dalárda« énekelte: Huber Károlynak »Talpra magyar« című Miskolcon 1884-ben tartott országos dalversenyre írt versenydalát, melynek elénkélésével dalárdánk akkor az ország mintadalárdájává avattatott föl. E derék testületről ma sem mondhatunk újat; ennek tulajdonairól és működéséről fényes ítéletet mondott már az ország és külföld, a »Pécsi Dalárda« már nem szorul dicéretre.

Ezután a »Pécsi Nők Dalegyesülete« énekelte egy hármasszólamu »Hogy te engem szeretsz« című dalt. Pache János ezen kedves dalát *Chinorányi Iza* k. a. művészién kísérté zongorán. Elragadóan szép és bájos volt az a jelenet, midőn a női kart megpillantottuk és elbűvölő énekét hallgattuk.

Pécs ismét megmutatta, hogy zeneváros, most már nem csak férfi dalárdánk híres, hanem a női dalegyesület is emeli a zeneváros tekintélyét. Nincs is Magyarországon egy vidéki város sem, mely a zenei téren annyit tudna produkálni, mint Pécs.

Ezután következett a »Rózsa temetése« férfikar, sopran solóval, melyet *Kaffka* Károlyné szül. báró Benkő Olga, e bájos szöke aszszony énekelte érces, a szívek mélyéig ható szép sopran hangjával. Gaál Ferenc e remek zenei alkotását az egész zenekar kísérté, de az érces sopran hang messze túlszárnyalta a zene hangjait.

Az ötödik számot vegyes kar adta elő. Abt »Egy májusi éj« című dalát, melyet Hoffer Károly úgyesen tett át vegyes karra. A magán szólamot *Zelesny* Sarolta k. a. énekelte gyönyörű mezzó sopran hangján.

Finis coronat opus! Végül dalárdánk Zichy Géza »Serenád«-ját énekelte, ez örök-szépségű dalt a megszokott vervevel, zenekísérett és *Ternovszky* Margit k. a. zongorajátéka mellett. A dal elbájolt, de Ternovszky Margit k. a. zongorajátéka és különösen jeles technikája mindenkit elragadott.

Az egész program egy mesebeli tündérvélemény benyomását tette a nagyszámú közönségre. Reméljük, hogy ezután gyakran fognak ily sikerült dalestélyt élvezhetni!

A zsűfólasig megtöltött teremben a program bevezése után kezdetét vette a tánc. A szép hölgykoszoru tagjai közül tudósítónknak a következők neveit sikerült összeírni:

Asszonyok: Benczenleitner J.-né, Csukás Z. né, Chinorányiné, Hartl Gy.-né, Kaffka K.-né,

ki egész női méltóságában megsértve állott a meredek sziklafokon és nézte kedvesét, mint ölelkezik, mint csokolózik egy nyomorult modelleányai, róla teljesen megfeledkezve. Minden telelete egy lenező, egy gögös tekintet volt. Aztán a jegygyűrű odahullott a barátom labai elé. Boldog volt, a ki megtalálta.

— Ime kedves Liza, ez az a történet, amit még eddig nem mondtam el önnek. S ez most jutott eszembe, hogy egymásnak megvallottuk titkainkat.

— Borzasztó! — mondta fázósan a leány — és igazán így történt ez?

— Igen kedves Liza. Ez igaz. Ez így történt. Borzasztó. Igaza van. Borzasztó az ilyen eset. De hát azt ön még sem érti, csak a külsőségekből ítél. Pedig a bohém és az ő modellje így üdvözlik egymást. Higyje el nekem, hogy a férj és feleség között nincs meg az a gyöngéd viszony, mely két ilyen könnyelmű teremtes között fenn áll. És tudja-e, hogy piktor barátom nem tett valami különösebb kitüntetést — szívbőlileg — azzal a leánnyal? Csak éppen abban a pillanatban, a mikor sejtette, hogy ő az, a kire másnap a képéhez szüksége van: csak akkor lett hűtlen a menyasszonyához, mikor a leányban a művészetét tette előbbvalóvá, a holnapi munkát. — Tettünk mi aztán barátunk érdekében lépéseket a leánnyal, de — természetesen nem értünk el semmit; annyival is inkább, mivel

Kiss Józsefné, Koharics Jánosné, Haksch Lajosné, Ludwigh Károlyné, Nikkel Béláné, Molnár Kálmánné, Müller Jánosné, Piribauer Jánosné, Pintér Ferencné, Oertzen Gusztávné, Scholtz Gyuláné, Strohmayr Jánosné, Scharf Róbertné, Sperl Vilmosné, özv. Székely Győzőné, Szvácsék Mihályné, Szigriszt Ferencné, Szigriszt Lajosné, Ternovszky Alajosné, Zsiga Lászlóné. stb.

Leányok: Bergmann Böske, Chinorányi Iza, Dedinszky Olga, Éhn Emilia, Gritzmann Gusztá, Károly nővérek, Karner Adél, Klimó nővérek, Koharics Mariska, Kaltnecker Ilona, Kindl Mariska, Kocsák Biri, Krausz Stefike, Haffner nővérek, Hikker Irén, Holics Juliska, Hoffmann Marianna, Martinetz Irma, Mende Ella, Mussong Józsa, Mőglich nővérek, Putzer nővérek, Reberics Gizi, Remessberger Eugénia, Rihmer Jolán, Orf Paula, Sperl Mili, Simon Lujzika, Spitzer Lenke, Szébenyi Gizi, Ternovszky Margit, Tomanek Paula, Zsabokrszky Janka, Zelesny Sarolta, Zsiga Gizi stb.

Könyvnyomdászok mulatsága.

A pécsi könyvnyomdászok szombaton este a Scholz-féle sörcsarnokban műkedvelői előadással egybekötve igen szépen sikerült őszi táncestélyt rendeztek, melyen nem volt hiány sem látogatottság, sem jókedv dolgában. Esti 1/4 10 órakor vette kezdetét az előadás, mely — tekintve, hogy a szerepeket műkedvelők játszották — igen jól sikerült s bizony a szereplők valamennyie méltán megérdemelték azt a dicséretet, melylyel nekik a nézőközönség minduntalan megújuló tapsal adózott.

Csupán egy megjegyezni valónk van, — miről azonban a szereplők nem tehetnek — hogy a színpad kicsi s így a díszletek nem érik el a hatást, mely még emelhetné az ily előadások sikerét. A műkedvelők Murai Károlynak a »Huszárszerelem« című két felvonásos vígjátékát adták elő. A szereplők: Inhoff Károly, Mihálovits Kálmán, Leitermann J.-né, ifj. Kirsteier János, Flamm Ida, Bovara Katinka, Sántha Antal, Nagy József, Leitermann József, Novák Kálmán és Flamm Róza, ki-ki a maga szerepében jól megállotta helyét, valóban dicséretes alakításokat nyújtottak. Némkülönb dicséret illeti ifj. Kirsteier Jánost, ki a darab rendezői tisztét nagyon jól s nem minden szakértelem nélkül teljesítette.

Az előadás után rövid szünet következett, aztán táncra perdült az ifjuság s Korodi Károly zenekarának hangjai mellett reggelig járta a ropogós csárdást. Az estélyen felülfizettek: Madarász Béla 4 frt, Ullmann Károly 2 frt, Gebhardt Ferenc 1 frt, Majorovits János 1 frt, Wesseli Antal 60 kr, Reeh György

a büszke piktör nem tartotta érdemesnek jóvendőbelije előtt magát tetteért exkuzálni; hanem elfeledte őt, szerelmével — egy jó év után viszontlátott modelleányért.

III.

De a festő kötelezettsége véget ért. Elérik a lakást. Mielőtt azonban az indolens szülők megérkeznek, a festő a leány keze után nyul, azt megcsókolja, de a kezében felejt. A leány elgondolkodva áll egy helyben s egy szomorú sóhaj fejezi ki az elmondott történetben az ő történetét.

— Igaza van önnek, — suttogja aztán halkan a leány — Ne legyen ön nekem semmim. Ne legyen ön — csak jó barátom.

— Bocsásson meg — mondta a festő és megcsókolta a leány homlokát.

A szülők beérkeztek. A festő átadta nekik leányukat. Aztán jó éjszakát kívántak egymásnak.

De Liza még utána kiáltotta a piktornak:

— Eljön holnap is, ugy-e? Jöjjön el. Akkor elmondja részletesebben, hogy igazán hogyan történt ez az eset.

— Igen.

S a festő még visszabaktatott a kompániával a sötét éjszakába.

Nikelszky Géza.

50 kr. Horváth Ferenc 50 kr és Kósa József 20 krt, mely felülfizetésekért a rendezőség ez uton is hálás köszönetét fejezi ki.

Tanítónők estélye.

A »Pécsvidéki Tanítónők Egyesülete«, ez a fiatal s oly hamar megizmosodott agilis egyesület, melynek eddig is rendezett estélyei és felolvasásai mindenkor nagy látogatottságnak örvendtek, tegnap délután 5 órakor a »Vigadó« nagytermében felolvasást és énekelőadással egybekötött zeneestélyt rendezett. Dacára annak, hogy a színház délutáni előadása nem csekély közönséget vont el az érdekes estélytől, a Vigadó nagyterme már jóval 5 óra előtt zsufolásig megtelt előkelő, a tanügy iránt érdeklődő közönséggel.

Pontban öt órakor kezdte meg »Róma társadalmi viszonyai« című felolvasásával a műsört *Futima* Sarolta, az egyesület alelnök-nője, ki érdekes és minden ízében korhű, jellemző felolvasásával méltán megérdemelt zajos tapsot aratott.

Majd *Schneider* Istvánné lépett a pódiumra s az ő már ismert csengő, tiszta és igen szép koloraturájú hangjával elénekelt Aletter és Lassen két remek német műdalát, a melyek után felhangzott zajos taps csillapultával fiatalos hévvel s remek előadásban néhány magyar népdalt énekelt el.

Dicséret illeti még Preusz Adolfot is, ki nem csekély zenetudással s finom diszkreációval szolgáltatta a zongorakiséretet.

A műsor harmadik számát *Radócsay* Mariska szavalata töltötte be, ki Bercik Árpádnak »Vallomás« című monológját igen kedvesen és nagy hatással szavaltta el. Az érdekes műsor befejezésül ismét két zeneszám következett, melyek mindegyike úgy a darab remek, mint az előadásmód felette fényes volta miatt határozott dicséretet és elismerést érdemel.

Először *Szánthó* Etelka zongrán, *Preusz* Adolf harmoniumkisérete mellett Schubert műdalokat játszottak, majd *Preusz* Adolf harmonium- és *Girardi* József hegedűkisérete mellett Verdi »La Traviata« című nagy operáját adta elő zongorán *Szánthó* Etelka. Zúgó tapsvihar és lelkes éljenzés volt jutalma mind a három szereplőnek, kik méltán megérdemelték ezt a lelkes és ovációszzerű elismerést.

Nem csekély elismeréssel kell még adoznunk a »Pécsvidéki tanítónők Egyesülete« rendezőbizottságának is, mely tegnapi estélyével nem csak életrevalóságának, hanem ernyedetlen ügybuzgalma és előkelő izlésének is bizonyítékát adta.

Hirek.

Pécs, 1899. november 27.

Hétfői levél.

Kedves Szerkesztő ur!

Bár egy kissé megkésve, de mégse bírom, ki, hogy ne írjak egy pár sort arról a szegény nevelőnőről, ki a mult héten Budapesten agyonlőtte magát, mert hűtlenül elhagyta az, kit szeretett, szerelemből pénzével diplomához segített és érte táradt, dolgozott, mikor még ő senkie se volt annak a gyáva éhelhetlen férfinak. Lássá, kedves szerkesztő ur és még maguk mernek minket gyenge nemnek titulálni! Higgye el, erősebbek vagyunk mi, mint önök! Én csak azt csodálom, hogy annyi sok párbajozó, becsületreparáló ember van maguk között és mégse akad egy is, a ki az ilyen élődsi csábítót arcul ütné és keresztüllőné! Pedig megérdemelné, higgyék azt el nekem.

Node nem akarok kuklipredikációt tartani. A helyett azt ujságolom el, hogy Pécssett jelenleg legalább is tizenöt leány számít arra, hogy menyasszony lesz és a nagyfarsangon férjhez megy. Fogynak tehát a leányok; a mely — reánk nézve örvendetes, a házasulandó férfiakra szomorú — körülményt egy poeta-ismerősöm így énekelt meg a minap:

Mit ér, hogy él a föld golyóbis,
Hogy Afrikában győz a búr,
Lehet a kvóta bármi jó is
És delegátus Ugron ur,
Szulamithot bár százsor adják
S kezdődjenek a téli bálók,
Mit ér minden, ha híres Pécssett
Férjhez, mennek mind a lányok.

Hol lesz a mi nagy büszkeségünk,
Szegény, elárvult szép fészkem,
Mennyi szép lányunk volt minékünk,
Mennyi szép lányunk Istenem!
Mert volt nekünk sok kincsünk egykor,
De keresztet veténk reájuk,
A régi fényből ők maradtak:
A leányok, a szép leányok.

Színházban, bálban, sétatéren
Nem fog ragyogni annyi fény,
Állandó lesz nyáron, mint télen
A szomorú, a holt idegy . . .
Az átok sujt . . . De mégis, mégis
Nem lesz olyan nehéz az átok:
A szép leányból szép asszony lesz,
— Csak menjenek férjhez a lányok! . . .

A kik férjhez nem mehetnek, azok egyelőre a tánciskolában keresnek feledést. Mert a tánciskolaszezon már javában áll. Önök is irtak róla már, de csak úgy prózában. Már pedig mi volna poétikus dolog, ha nem a tánciskola. Vers illik ahhoz, kedves szerkesztő uram! Azért hát adják ki az ujságban ezt a dalt a tánciskoláról:

Ugy történt: a tánciskolában
Együtt táncoltunk Ön meg én.
Hogy így történt, a maga vétké,
Hisz volt ott nálam szebb legény.
Mindegy, magára vessen érte
S e versért is Önt éri vád:
Önnek ígertem meg, hogy versben
Zengem meg a tánciskolát.

S hogy itt ülök most, eltűnődöm . . .
Ez az ígélet mily nehéz, —
Eszembe jut annyi édes arc
És annyi édes flirtelek.
Szőke és barna angyalarcok
Mosolyognak kedvesen reám
És közöttük egy édes arcu,
Egy aranyos kis, fess leány . . .

A hajánál van tán barnább is,
Ígézőbb szem is van talán
Es megbocsásson: e körülmény
Előttem örökké talány:
Mert hisz ott, a tánciskolában
Sok szép leány volt — meglehet,
De ki velem verset íratott,
Nekem legszebb, legkedvesebb . . .

Ne higgye ám, kedves szerkesztő ur, hogy ez a verset írató leány én voltam. Oh, én sokkal praktikusabban tudék elbánni egy fiatalemberrel, a ki a kedvemért irni is tudna . . . Aláíratnám vele a *Hartil* ur előtt a házassági szerződést!

Három a magyar igazság! S ha már két poémát végigolvastatok magukkal, olvassák el ezt is. Arról szól, hogy Korfuban az »Achileon«-t, Erzsébet királyné remek nyaralóját, melyet Heine emlékére építettett, eladták. Ime:

Sötét magános búval
Hányszor bolyonga ott,
Sebzett, szegény szívére
Keresve balzsamot.

Babérfák dús ligetje,
Árnyat hullajta rá,
Emlékét szebb napoknak
Ott visszaálmódá.

Lenn a morajló tenger,
Fent a felhőtlen ég,
Lelkének annyi titkát
Mostan is tudja még.

S ime — hol minden parány
Regét csak róla mond —
Csöndben, szépen eladták
Csodás Achileont.

Állhat már ott a költő,
Ki venné azt hírlül:
Hogy a »magános könyccsepp
Lepereg a szemiből?!

Mivel fejezhetvén be mással leveletem, mint a most lezajlott mulatságokkal? Hallom, hogy még a könyvnyomdászok is mulattak a Scholzbau! Nobát én meg tegnapi reggel fél

Nos, abban nem kételkedünk, hogy a korona kegyeinek özöne fogja elárasztani azokat, akik döntő tényezőkként szerepeltek a sorvasztó áldozatkésztségben nyilvánuló politikai túlértetség földézése körül; de azt már csak dajkamesének tartjuk, amit a Politikai Hetiszemle a kvótaemelési nyomában járó jutalomnak hirdet: hogy a magyar udvartartás és a külügyi képviselő dolgában hazánk érdekei a lehetőség szerint figyelembe fognak vétetni; hogy a hadsereg tisztikarában a magyar elem lehetőleg favorizáltatni fog; hogy a csapatok elhelyezésénél és fölszerelésénél Magyarország gazdasági érdekei legalább a kvóta arányában tekintetbe fognak vétetni.

Bizony észébe jut az embernek az ilyen ígéretések hallatára az a szegény ember, aki szép szóval biztatja a gyerekeit: jók legyetek gyerekek, majd hoz a kis Jézuska drága bábut, fényes hintalovat, meg sok más szépet, — pedig a jámbor szülőnek még mézesbábra se teik.

Hogy is ne, magyar udvartartás, magyar érdekű diplomácia, magyar tisztikar, magyar hadsereg-fölszerelés; még csak ez kellene! Hisz már most is, mikor az udvartartás sült német, a diplomáciában a magyar embernek az érdeke éppen olyan ismeretlen, mint a nyelve, mikor a magyar fiút, ha bele is kerül a tisztikarba, kiforgatják nemzetiségéből s a hadsereg fölszerelését az utolsó gombig Ausztria szolgáltatja: már most is arról jajgatnak a politikailag éretlen osztrákok, hogy a magyaroké a túlsúly s hogy a magyarok kótorásznak Ausztria zsebében. Milyen fölfordulás következne be még csak akkor, ha a korona a Politikai Hetiszemle által kilátásba helyezett jutalmakkal arasztaná el a magyarokat!

Az a politikai érettség, amely még az ingét is föláldozza azért, hogy az éhes osztrákokat kielégítse, az nem tarthat számot olyan jutalmakra, a melyek Ausztria féltékenységét még jobban fölingerelnék.

megesküdtek volna, mert — melleleg mondva — festő barátom is elég tehetős volt. A jó ég tudja, mit tudtak annyit fecsegni; én csak a nagyszerű természet hatását éreztem lelkemen. Lehet, hogy társnőmnek unalmas voltam hallgatásommal; de mit törődtem én az etikettel, a mikor a természet hajolt fölém sötét csendjével, mely a lelkemhez szólt, melyből mindent megértettem. Aztán megtaláltuk a főtutatót is, mely a hegytetőn levő vendéglőhöz vezetett. Dél volt éppen, mire felértünk. Aztán ott töltöttük az időt valami öt óráig. Ez azonban mellékes. Hogy tehát a dologra térjek, elmondom önnek, kedves Liza, hogyan találkoztam viszont a festő a modelljével.

— Csak mondja gyorsan, mert nem sokára otthon leszünk — veté közbe türelmetlenül a leány — s a végére nagyon kíváncsi vagyok.

— Nos tehát folytatom. Hét óra körül értünk vissza arra a helyre, a honnan az egész Isar völgyét be lehetett látni. — És ép kapóra értünk oda. Lent a völgyben az alkonyi csendben hattyudalát énekelte a természet. Egy Flügelhorn szólalt meg, édesen, fájón, szívhézszerűen. Valami érzékeny lelkű bajor fújhatta a régi, szentimentális melodiát. De engem azért mégis meghatott és a mit láttam, nem megy ki a fejemből soha.

— Ez szól önnek kedves Liza! és ez szól nekem is, — csak hallgassa. — Alattunk

anyagi érdekeit háttérbe szorítanák. Ellenkezőleg, újra meg újra fognak erre az áldozatkész politikai érettségre appellálni, mert Ausztriának a hozott áldozatok éppenséggel nem imponálnak.

Nem elég neki a fölemelt kvóta? Nossza hát *érett magyarom*, emeld még följebb! — Nem fogadja el az adóátutalást? Ne ragaszkodjál hát hozzá te magyar se, hisz az ilyen makacsság nem illik *érett politikushoz!* — Kitiltják a magyar állatforgalmat Ausztriából? Nos, a gavalér magyar csak nem fog disznók miatt veszekedni! Egyszerűen megesszük a sonkát idehaza s nevetjük az éretlen osztrákokot, hogy ilyen jó elemőzsiát kitilt a területéről. — Becsukják a magyar legényt, ha magyar szóval jelentkezik katonáéknál? No érdemes is ezért duzzogai, mikor a politikai érettség egészen rendjén valónak találja, hogy fiaink idegen lobogó alatt, idegen veszényszó mellett szolgálják a hazát.

Ez lesz a jutalma a nagy politikai érettségnek, míg annyira meg nem érünk, hogy lepottyanunk az államiság fájáról s behullunk végkép az összbírodalom boldogító ölébe.

Három estély.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1899. november 27.

Benne vagyunk a szezonban. Itt a kisorsang vége, mely az adventet megelőzi s ezért sietnek társasegyleteink mulatságokat rendezni, melyek sikere biztató reménység legyen majd a nagy farsang mulatságaihoz. Szombaton, Katalin napján két estély is volt Pécsen; tegnap, vasárnap pedig szintén volt egy. A három estélyről szóló tudósításaink a következők:

A dalárda estélye.

A »Pécsi Dalárda« a Vigadóban szombaton este 8 órakor tartotta meg alapszabályszerű őszi dalestélyét.

A remek és változatos műsort az 52-ik gyalogezred kitűnő zenekara kezdte meg »Don

ugyanis vagy tíz méternyire egy alak állt, egy fiatal ember, meg egy feketeruhás leány. Helén volt, aki piktor barátomért jött ki Münchenből oda: hátha mégis találkozik vele valahol. És az Isten úgy rendelte, hogy találkozzanak. Mintha érezte volna szegény leány a közellétét és ő lágyan csengő hangján kísérni kezdte a Flügelhornt:

Still ruh't der See, die Vöglein schlafen
Ein Flüstern nur, man hört es kaum
Und der Abend senkt sich nieder:
Auf die Natur, ein süßer Traum.

És alig hallhatóan több helyen felhangzott a kíséret; erőteljes és csengő női hangok. A természetnek egy gyönyörű jelenése.

Festő barátomat valami ellenállhatatlan erő vonzotta le a hang birtokosához; mint egy álomjáró, nem törődve senkivel és semmivel, csörtetett alá a veszedelmes sziklafalon le a leányig, míg csak szemtől szembe nem állott vele. Ez a jelenet annyira gyors és meglepő volt, hogy csak későbbben kezdtem elgondolkodni a látottak és hallottak felett. Elég lesz azonban önnek elmondanom, kedves Liza, ott a kitörő örömmel telt megszólítást, mit barátom intézett a meglepetéstől szólni nem tudó leányhoz:

— Helén! És csakugyan te vagy! Hogy kerültél te ide?

— Lásd kedves Liza. Szerencsétlen festő barátom így kompromittálta magát az egész társaság előtt; ezt tette a menyasszonya előtt,

Juan« jelesen előadott nyitányával. Mozart remek nyitánya nagy hatást keltett. A második számot a mi büszkeségünk, a »Pécsi Dalárda« énekelte: Huber Károlynak »Talpra magyar« című Miskolcon 1884-ben tartott országos dalárversenyre írt versenydalát, melynek elénkelésével dalárdánk akkor az ország mintadalárdájává avattatott föl. E derék testületről ma sem mondhatunk ujat; ennek tulajdonairól és működéséről fényes ítélet mondott már az ország és külföld, a »Pécsi Dalárda« már nem szorul dicséretre.

Ezután a »Pécsi Nők Dalegyesülete« énekelte egy hármasszólamu »Hogy te engem szeretsz« című dalt. Pache János ezen kedves dalát *Chinorányi* Iza k. a. művésziesen kísérte zongorán. Elragadóan szép és bájos volt az a jelenet, midőn a női kart megpillantottuk és elbűvölő énekét hallgattuk.

Pécs ismét megmutatta, hogy zeneváros, most már nem csak férfi dalárdánk híres, hanem a női dalegyesület is emeli a zeneváros tekintélyét. Nincs is Magyarországon egy vidéki város sem, mely a zenei téren annyit tudna produkálni, mint Pécs.

Ezután következett a »Rózsa temetése« férfikar, sopran soloval, melyet *Kaffka* Károlyné szül. báró Benkő Olga, e bájos szöke aszszony énekelte érces, a szívek mélyéig ható szép sopran hangjával. Gaál Ferenc e remek zenei alkotásat az egész zenekar kísérte, de az érces sopran hang messze túlszárnyalta a zene hangjait.

Az ötödik számot vegyes kar adta elő. Abt »Egy májusi éj« című dalát, melyet Hoffer Károly úgyesen tett át vegyes karra. A magán szólamot *Zelensky* Sarolta k. a. énekelte gyönyörű mezzó sopran hangján.

Finis coronat opus! Végül dalárdánk Zichy Géza »Serenád«-ját énekelte, ez örök-szépségű dalt a megszokott verével, zenekíséret és *Ternovszky* Margit k. a. zongorajátéka mellett. A dal elbajolt, de *Ternovszky* Margit k. a. zongorajátéka és különösen jeles technikája mindenkit elragadott.

Az egész program egy mesebeli tündérszerű benyomást tette a nagyszámú közönségre. Reméljük, hogy ezután gyakran fogunk ily sikerült dalestélyt élvezhetni!

A zsűfölszig megtöltött teremben a program bevégezése után kezdetét vette a tánc. A szép hölgykoszoru tagjai közül tudósítónknak a következők neveit sikerült összeírni:

Asszonyok: Benczenleitner J.-né, Csukás Z. né, Chinorányiné, Hartl Gy.-né, Kaffka K.-né,

ki egész női méltóságában megsértve állott a meredek sziklafokon és nézte kedvesét, mint ölelkezik, mint csókolódzik egy nyomorult modelleánnyal, róla teljesen megleledkezve. Minden telelete egy lenéző, egy gögös tekintet volt. Aztán a jeggyűrű odahullott a barátom lábai elé. Boldog volt, a ki megtalálta.

— Ime kedves Liza, ez az a történet, amit még eddig nem mondtam el önnek. S ez most jutott eszembe, hogy egymásnak megvallottuk titkainkat.

— Borzasztó! — mondta fázósan a leány — és igazán így történt ez?

— Igen kedves Liza. Ez igaz. Ez így történt. Borzasztó. Igaza van. Borzasztó az ilyen eset. De hát azt ön még sem érti, csak a külsőségekből itél. Pedig a bohém és az ő modellje így üdvözlök egymást. Higyje el nekem, hogy a férj és feleség között nincs meg az a gyöngéd viszony, mely két ilyen könnyelmű teremtes között fenn áll. És tudja-e, hogy piktor barátom nem tett valami különösebb kitüntetést — szívbőlileg — azzal a leánnyal? Csak éppen abban a pillanatban, a mikor sejtette, hogy ő az, a kire másnap a képéhez szüksége van: csak akkor lett hűtlen a menyasszonyához, mikor a leányban a művészetét tette előbbvalóvá, a holnapi munkát. — Tettünk mi aztán barátunk érdekében lépéseket a leánynál, de — természetesen nem értünk el semmit; annyival is inkább, mivel

Kiss Józsefné, Koharics Jánosné, Haksch Lajosné, Ludwigh Károlyné, Nikkel Béláné, Molnár Kálmánné, Müller Jánosné, Piribauer Jánosné, Pintér Ferencné, Oertzen Gusztávné, Scholtz Gyuláné, Strohmayr Jánosné, Scharf Róbertné, Sperl Vilmosné, özv. Székely Győzőné, Szvácsek Mihályné, Szigriszt Ferencné, Szigriszt Lajosné, Ternovszky Alajosné, Zsiga Lászlóné. stb.

Leányok: Bergmann Böske, Chinorányi Iza, Dedinszky Olga, Éhn Emilia, Gritzmann Gusztá, Károly nővérek, Karner Adél, Klimó nővérek, Koharics Mariska, Kaltnecker Ilona, Kindl Mariska, Kocsák Biri, Krausz Stefike, Haffner nővérek, Hikker Irén, Holics Juliska, Hoffmann Marianna, Martinetz Irma, Mende Ella, Mussong Józsa, Möglich nővérek, Putzer nővérek, Reberics Gizi, Remessberger Eugénia, Rihmer Jolán, Orf Paula, Sperl Mili, Simon Lujzika, Spitzer Lenke, Szabényi Gizi, Ternovszky Margit, Tomanek Paula, Zsabokrszky Janka, Zelesny Sarolta, Zsiga Gizi stb.

Könyvnyomdászok mulatsága.

A pécsi könyvnyomdászok szombaton este a Scholz-féle sörcsarnokban műkedvelői előadással egybekötve igen szépen sikerült őszi táncestélyt rendeztek, melyen nem volt hiány sem látogatottság, sem jókedv dolgában. Esti 1/4 órákor vette kezdetét az előadás, mely — tekintve, hogy a szerepeket műkedvelők játszották — igen jól sikerült s bizony a szereplők valamennyie méltán megérdemelték azt a dicséretet, melylyel nekik a nézőközönség minduntalan megújuló tapsal adózott.

Csupán egy megjegyezni valónk van, — miről azonban a szereplők nem tehetnek — hogy a színpad kicsi s így a díszletek nem érik el a hatást, mely még emelhetné az ily előadások sikerét. A műkedvelők Murai Károlynak a »Huszárszerelm« című két felvonásos vígjátékát adták elő. A szereplők: Inhoff Károly, Mihálovits Kálmán, Leitermann J.-né, ifj. Kirsteier János, Flamm Ida, Bovara Katinka, Sántha Antal, Nagy József, Leitermann József, Novák Kálmán és Flamm Róza, ki-ki a maga szerepében jól megállotta helyét, valóban dicséretes alakításokat nyújtottak. Nemkülönbén dicséret illeti ifj. Kirsteier Jánost, ki a darab rendezői tisztét nagyon jól s nem minden szakértelem nélkül teljesítette.

Az előadás után rövid szünet következett, aztán táncra perdült az ifjuság s Korodi Károly zenekarának hangjai mellett reggelig járta a ropogós csárdást. Az estélyen felülfizettek: Madarász Béla 4 frt, Ullmann Károly 2 frt, Gebhardt Ferenc 1 frt, Majorovits János 1 frt, Wesseli Antal 60 kr, Reeh György

a büszke piktör nem tartotta érdemesnek jóvendőbelije előtt magát tetteért exkuzálni; hanem elfeledte őt, szerelmével — egy jó év után viszontlátott modelleányért.

III.

De a festő kötelezettsége véget ért. Elérik a lakást. Mielőtt azonban az indolens szülők megérkeznének, a festő a leány keze után nyul, azt megcsókolja, de a kezében felejt. A leány elgondolkodva áll egy helyben s egy szomorú sóhaj fejezi ki az elmondott történetben az ő történetét.

— Igaza van önnek, — suttozja aztán halkán a leány — Ne legyen ön nekem semmim. Ne legyen ön — csak jó barátom.

— Bocsásson meg — mondta a festő és megcsókolta a leány homlokát.

A szülők beérkeztek. A festő átadta nekik leányukat. Aztán jó éjszakát kívántak egymásnak.

De Liza még utána kiáltotta a piktornak:

— Eljön holnap is, ugy-e? Jöjjön el. Akkor elmondja részletesebben, hogy igazán hogyan történt ez az eset.

— Igen.

S a festő még visszabaktatott a kompániával a sötét éjszakába.

Nikelszky Géza.

50 kr. Horváth Ferenc 50 kr és Kósa József 20 krt, mely felülfizetésekért a rendezőség ez uton is hálás köszönetét fejezi ki.

Tanítónők estélye.

A »Pécsvidéki Tanítónők Egyesülete«, ez a fiatal s oly hamar megizmosodott agilis egyesület, melynek eddig is rendezett estélyei és felolvasásai mindenkor nagy látogatottságnak örvendtek, tegnap délután 5 órákor a »Vigadó« nagytermében felolvasást és énekelőadással egybekötött zeneestélyt rendezett. Dacára annak, hogy a színház délutáni előadása nem csekély közönséget vont el az érdekes estélytől, a Vigadó nagyterme már jóval 5 óra előtt zsufolásig megtelt előkelő, a tanügy iránt érdeklődő közönséggel.

Pontban öt órákor kezdte meg »Róma társadalmi viszonyai« című felolvasásával a műsört *Futima* Sarolta, az egyesület alelnök-nője, ki érdekes és minden ízében korhű, jellemző felolvasásával méltán megérdemelt zajos tapsot aratott.

Majd *Schneider* Istvánné lépett a pódiumra s az ő már ismert csengő, tiszta és igen szép koloraturájú hangjával elénekelt *Aletter* és *Lassen* két remek német műdalát, a melyek után felhangzott zajos taps csillapultával fiatalos hévvel s remek előadásban néhány magyar népdalt énekelt el.

Dicséret illeti még *Preusz* Adolfot is, ki nem csekély zenetudással s finom diszkrecióval szolgáltatta a zongorakiséretet.

A műsor harmadik számát *Radócsay* Mariska szavalata töltötte be, ki *Bercik Árpádnak* »Vallomás« című monologját igen kedvesen és nagy hatással szavaltta el. Az érdekes műsor befejezéséül ismét két zeneszám következett, melyek mindegyike ugy a darab remek, mint az előadásmód felette fényes volta miatt határozott dicséretet és elismerést érdemel.

Először *Szánthó* Etelka zongrán, *Preusz* Adolf harmoniumkiséréte mellett Schubert műdalokat játszottak, majd *Preusz* Adolf harmonium- és *Girardi* József hegedűkiséréte mellett *Verdi* »La Traviata« című nagy operáját adta elő zongorán *Szánthó* Etelka. Zúgó tapsvihár és lelkes éljenzés volt jutalma mind a három szereplőnek, kik méltán megérdemelték ezt a lelkes és ovációszerű elismerést.

Nem csekély elismeréssel kell még adoznunk a »Pécsvidéki tanítónők Egyesülete« rendezőbizottságának is, mely tegnapi estélyével nem csak életrealitásának, hanem ernyedetlen ügybuzgalma és előkelő izlésének is bizonyítékát adta.

Hirek.

Pécs, 1899. november 27.

Hétfői levél.

Kedves Szerkesztő ur!

Bár egy kissé megkésvé, de mégse bírom, ki, hogy ne írjak egy pár sort arról a szegény nevelőnőről, ki a múlt héten Budapesten agyonlőtte magát, mert hűtlenül elhagyta az, kit szeretett, szerelemből pénzével diplomához segített és érte fáradt, dolgozott, mikor még ő senkie se volt annak a gyáva éhelhetlen férfinak. Lássá, kedves szerkesztő ur és még maguk mernek minket gyenge nemnek titulálni! Higgye el, erősebbek vagyunk mi, mint önök! Én csak azt csodálom, hogy annyi sok párbajozó, becsületreparáló ember van maguk között és mégse akad egy is, a ki az ilyen élődsi csábítót arcul ütné és keresztüllőné! Pedig megérdemelné, higgyék azt el nekem.

Node nem akarok kuklipredikációt tartani. A helyett azt ujságolom el, hogy Pécssett jelenleg legalább is tizenöt leány számít arra, hogy menyasszony lesz és a nagytársanagon férjhez megy. Fogynak tehát a leányok; a mely — reánk nézve örvendetes, a házasulandó férfiakra szomorú — körülményt egy poeta-ismerősöm így énekelt meg a minap:

Mit ér, hogy él a föld golyóbis,
Hogy Afrikában győz a búr,
Lehet a kvóta bármi jó is
És delegátus Ugron ur,
Szulamithot bár százszor adják
S kezdődjenek a téli bálók,
Mit ér minden, ha híres Pécssett
Férjhez, mennek mind a lányok.

Hol lesz a mi nagy büszkeségünk,
Szegény, elárvult szép fészkem,
Mennyi szép lányunk volt minékünk,
Mennyi szép lányunk Istenem!
Mert volt nekünk sok kincsünk egykor,
De keresztet veténk reájuk,
A régi fényből ők maradtak:
A leányok, a szép leányok.

Színházban, bálban, sétatéren
Nem fog ragyogni annyi fény,
Állandó lesz nyáron, mint télen
A szomorú, a holt idegy . . .
Az átok sujt . . . De mégis, mégis
Nem lesz olyan nehéz az átok:
A szép leányból szép asszony lesz.
— Csak menjenek férjhez a lányok! . . .

A kik férjhez nem mehetnek, azok egyelőre a tánciskolában keresnek feledést. Mert a tánciskolaszezon már javában áll. Önök is irtak róla már, de csak ugy prózában. Már pedig mi volna poétikus dolog, ha nem a tánciskola. Vers illik ahhoz, kedves szerkesztő uram! Azért hát adják ki az ujságban ezt a dalt a tánciskoláról:

Ugy történt: a tánciskolában
Együtt táncoltunk Ön meg én.
Hogy így történt, a maga vétké,
Hisz volt ott nálam szebb legény.
Mindegy, magára vessen érte
S e versért is Önt éri vád:
Önnek ígértem meg, hogy versben
Zengem meg a tánciskolát.

S hogy itt ülök most, eltűnődöm . . .
Ez az ígélet mily nehéz, —
Eszembe jut annyi édes arc
És annyi édes flirtelés.
Szőke és barna angyalarcok
Mosolyognak kedvesen reám
És közöttük egy édes arcu,
Egy aranyos kis, fess leány . . .

A hajánál van tán barnább is,
Ígézőbb szem is van talán
Es megbocsásson: e körülmény
Elöttem örökké talány:
Mert hisz ott, a tánciskolában
Sok szép leány volt — meglehet,
De ki velem verset íratott,
Nekem legszebb, legkedvesebb . . .

Ne higgye ám, kedves szerkesztő ur, hogy ez a verset írató leány én voltam. Oh, én sokkal praktikusabban tudnék elbánni egy fiatalemberrel, a ki a kedvemért irni is tudna . . . Aláíratnám vele a *Hartl* ur előtt a házassági szerződést!

Három a magyar igazság! S ha már két poémát végigolvastatok magukkal, olvassák el ezt is. Arról szól, hogy Korfuban az »Achileon«-t, Erzsébet királyné remek nyaralóját, melyet Heine emlékére építtetett, eladták. Ime:

Sötét magános búval
Hányszor bolyonga ott,
Sebzett, szegény szivére
Keresve balzsamot.

Babérfák dús ligetje,
Árnyat hullajta rá,
Emlékét szebb napoknak
Ott visszaálmodá.

Lenn a morajló tenger,
Fent a felhőtlen ég,
Lelkének annyi titkát
Mostan is tudja még.

S ime — hol minden parány
Regét csak róla mond —
Csöndben, szépen eladták
Csodás Achileont.

Állhat már ott a költő,
Ki venné azt hírl:
Hogy a »magános könyvcepp
Lepereg a szemiből?!

Mivel fejezhetvén be mással leveletem, mint a most lezajlott mulatságokkal? Hallom, hogy még a könyvnyomdászok is mulattak a Scholzban! Nohát én meg tegnap reggel fél

ötök mentem haza mamuskával a Dalárda Katalinestélyéről. És bár Annának hívnak s így az Anna-bálakat kellene pártolnom, mégis ünnepélyesen kijelentem, hogy kevés Anna-bál sikerül jobban, mint a Pécsi Dalárdának ez a Katalin-estélye!

Kissé álmos is voltam, mikor a tanítónők estélyére tegnap a Vigadóba mentünk. Node a kitűnő műsor elűzte az álmod a szememből s akár megint — reggelig táncoltam volna!

De ugy-e jobb, hogy nem tettem? Mert akkor bizonyosan még most is aludnám s ezt a hétfői levelet majd csak kedden reggel kapnák meg!

Britt Annika.

Naptrend 1899. november 28-án.

Naptár: kedd, nov. 28. — Róm. kath.: Rufusz. — Prot.: Szosztén. — Görög-kel.: (nov. 16.) Máté. — Zsidó: Kislev 24. — Nap két 7 óra 27 perckor; nyugszik 4 óra 10 perckor. — Hold két 2 óra 44 perckor éjjel; nyugszik 1 óra 46 perckor délután.

Időjárás. Kültás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: borús idő, fagypontra körüli hőmérséklet és északon csapadék várható.

Megyei gazdasági egylet választmányi ülése d. u. 3 órakor a vármegyeházán.

Színház: »Hálókocsik ellenőre.«

— **(Személyi hírek.)** Dr. Fejérváry Imre báró, főispán tegnap este egy napi távollét után Budapestről hazaérkezett. Koszits Kamill vármegyei főjegyző ma reggel hivatalos ügyben Kis-Köszegre utazott.

— **(Arany lakodalom.)** Megható és épületes családi ünnepély folyt le szombaton Szilas-Balháson. Gróf Zichy Jenő érdekében megöszült nyugalmazott gazdatiszte Kotsis Lajos és élettársa Hannya Mária Kotsis Jánosnak a pécsi kir. ítélőtáblai iroda igazgatójának szülei tartották meg aranylakodalmaikat. Mint nekünk írják, nemcsak a tekintélyes és nagyszámú család jelenléte, hanem az ünnep magasztossága is áthatotta az egész községet. Ritka házaspárnak adta meg a gondviselés azt a szerencsét, hogy az utolsó évtizedek rohamos átalakulásain keresztülörve elérjék azt a kort, melyben az Ur szolgájának újbóli áldását tisztességes és áldásos életükkel egy előkelő nagy család megalapítása után kiérdemeljék. Kotsis Lajos és neje Hannya Mária ezt elérték és megérdemelték. Az ünnepély lefolyása megható volt. A szt. misét Hannya Gábor pécsi kanonok mint rokon celebrálta. Ezen résztvett az egész megjelent rokonság nevezesen: Kotsis Gyula gazdatiszt Hegykőről és neje Rukhiell Irén; Kotsis Lajos műépítész a koronás arany érdemkereszt tulajdonosa és neje Csorba Margit Aradról; Kotsis János kir. táblai segédhiv. igazgató és neje Halász Irma Pécsről; Kotsis Mari; özv. Nászay Gézané szül. Kotsis Paula; Kotsis Katalin Szilas-Balhásról; Sass László földbirtokos és neje Kotsis Gizella Borjádrol (Tolnamegye); Hannya Andor Keszthelyről; Hannya Imre nagybérő Rádról; dr. Hannya Teodor ügyvéd Somogyból; Hannya Aladár bérő Somogyból; Kelemen Ferenc forgalmi főnökhelyettes Kaposvárról; Gran Frigyesné szül. Irei Betti; özv. Schmidt Jánosné szül. Irei Róza és özv. Eitz Jánosné szül. Irei Lujza Székesfehérvárról. Ezenfelül számos unoka. A miséző főpap remek, megható szép beszédben jelezte az ünnep épületes magasztosságát. Meghatva hallgatták ezt az ünnepeket és szem nem maradt szárazon a könnyektől. Isteni tisztelet után lakodalom volt, ép úgy, mint 50 év előtt; azzal a különbséggel, hogy akkor a meghívott vendégek, most pedig a megalapított család vigadozott. Leirhatlan boldogság árasztotta el az ünnepeket szívet, midőn végig néztek az asztalfőn, fiaik, leányaik és unokaik során. A szebbnél-szebb felköszöntők sem maradtak el és bizony a csengő pohár borába nem egy öröm könny cseppent a koccintások közben; de legmeghatóbb volt a jelenet, midőn tizenhat unoka térdelt az ünnepeket körül és csókolt

az áldó kezét, a mely számukra jó szülőket adott.

— **(Népgyűlés Véghgel, de vég nélkül.)** A pécsi szocialdemokrata-párt tegnapra népgyűlés engedélyezését kérte a Tornacsarnokban. Mivel azonban a népgyűlést a főkapitány nem a Tornacsarnokba, hanem a gyár-utca 7. szám alatti munkásképző-egyleti helyiségbe engedélyezte, a Tornacsarnokot nem is nyitották ki az ott összegyűlt nép előtt, kik zúgolódva vonultak a gyár-utca 7. szám alá és ott tartották meg a gyűlést. A gyűlésnek két tárgya volt: 1. Mit akarnak a szocialisták? — 2. Községi ügyek. A hatóságot a gyűlésen Oberhammer Antal tb. rendőrfőkapitány, Kovács Antal rendőrbiztos kíséretében, képviselte. A gyűlés első szónoka Végh József volt, ki bár nagy vehemenciával beszélt, még sem fáradt bele a szónoklásba s dacára, hogy tíz órakor kezdett beszélni, déli harangszókor még nem merítette ki a tárgyát. Épen ezért a gyűlés elhatározta, hogy a népgyűlés folytatására f. hó 29-dikére (szerda) este nyolc órára engedélyt kérnek. Végh József arról beszélt, hogy mit kívánnak a szocialdemokraták? Kívánják a titkos és általános választói jog behozatalát, a mikor is be fognak folyni az országos és községi képviselőválasztási ügyekbe s ki fogják vivni a következő üdvös dolgokat:

1. Ők szavazzák meg a háborút és békét.
2. Kérik a nők egyenjogusítását.
3. Ingyenes kiszolgáltatását a tanszereknek, gyógyszereknek, orvosi segélynek és ingyenes népoktatást.
4. Ingyenes szülésznői segédkezést a szüléseknél.
5. Eltörlik a halálbüntetést és a fogyasztási adókat.
6. Megszüntetik az éjjeli munkát és a népjogot sértő törvényeket.
7. Követelik, hogy a vallás magánügynek tekintessék.
8. Az átíratási és örökösödési illetekek eltörlését kérik.

És még több ily kívánalmat sorolt elő Végh, mindenik mellett bőségesen érvelve s természetesen nem feledkezve meg a nyolcórás munkaidőről sem. Eközben megivott három pohár vizet s mikor dél lett, ő még akkor is közepén volt beszédének s egyelőre így fejezte be:

— Majd legközelebb beszélék a többi kívánásainkról.

Igy hát a népgyűlés Végh Józseffel vég nélkül fejeződött be egyelőre. Csak azután a szerda estére kért folytatásra azt ne mondja a főkapitány:

— Végh nélkül szívesen megengedem!

— **(Kigyuladt jégverem.)** Tegnap délután kigyuladt Erreth Kálmánnak a budai-külvárosi vásártéren levő jégverme. Gyermekek játszottak a jégverem körül s valamelyik gyufát dobhatott vigyázatlanságból a zsuptetőre, mely ennek következtében meggyuladt. A tűzoltók gyorsan kivonultak és a tüzet eloltották, mielőtt nagyobb kár történt volna.

— **(Kóborló örült.)** Az éjjel az utcán a rendőrség egy szegény elmebajos lányra akadt, ki szerteszét kóborolt a hidegben az utcákon. Egyelőre bevitték a torony alá, hol megállapították, hogy a huszéves leányt Graumann Annának hívják s csendes örült és Magyar-Üröghre való. Bizonyára úgy szokott meg hozzátartozóitól, kiket ma értesítettek, hogy vigyék haza és máskor vigyázzanak rá robban, hogy éjnek idején el ne kóborolhasson.

— **(A Szigetvári kath. legényegylet)** vasárnap rendezte műkedvelői előadással egybekötött táncestélyét. A »Vörös zászló« került színre szép számú közönség jelenlétében. A darab tárgyára vonatkozólag megjegyzi tudósítónk, hogy tekintettel az azon átvonuló szociális izre, nem épen volt helyesen választva; a szereplők azonban kitétek magukért és sok tapsot arattak.

— **(Meghalt öngyilkosjelölt.)** Megirtuk, hogy a múlt csütörtökön éjjel a

»Vadember«-szállodában Práger Albert, szigetvári illetőségű ügynök, öngyilkossági szándékból szublimátot ivott. Bevitték a közkórházba, hol négy napi kínlődés után tegnap meghalt. Szigetvárról felesége, hétéves kisleánya és testvérei tegnapelőtt Pécsre érkeztek. Épen csak, hogy elbucszhattak tőle. Az öngyilkos temetése ma délután volt a közkórházból nagy részvét mellett.

— **(Megcsipett tolvajok.)** A budai-külvárosi rendőrorjárat az éjjel jó fogást tett. Éppen szembe találkozott két emberrel, kik valamit cipeltek. Kérdőre vonták őket s kitűnt, hogy a két ember, Kollár Illés és Storc Gáspár, mézet visznek, a mit Bányatelepen loptak egy méhesből. A megcsipett tolvajokat a rendőrök bekisérték a torony alá s most folyik ellenünk a vizsgálat.

— **(A jótékony nőegylet köréből.)** A tél fagyos zuzmarával beköszöntött és a jótékony nőegylet ismét előtérbe lép, szép terveket kapva fel, a melyekkel majd rajta lesz, hogy a szegény nép keserveit, bajait a mennyire tőle telhetik orvosolhassa. És valóban nagy szükség van a jótékony nőegylet újabb munkásságára, mert már is nagy azoknak a száma, a kik a nőegylet jótékonyására vannak utalva, különben éhezni kénytelenek. A tél zordon idővel köszöntött be és sokan dermedt tagokkal, étlen-szomjan vannak kenyér és ruházat nélkül. De a nőegylet kasszája is kimerült, hogy tehát áldásdús működését újból megkezdhesse, jövedelemre és dús bevételekre van szüksége. A jótékony nőegylet fíradhatatlan elnöknője, Sável Kálmánné, már nagyjában megállapította a nőegylet fáradságot nem ismerő választmányi tagjaival a téli munka programot.

Karácsony másnapján, december 26-án nagy thea uzsonna lesz a nőegylet Deák-utcai helyiségében. Ugyanekkor karácsonyfát is fognak felállítani, a karácsonyfa ajándékaik ki-sorsolása mindig igen szép jövedelmet szokott hozni a nőegyletnek.

December 17-én vásár lesz a tornacsarnokban. A nőegylet fíradhatatlan és buzgó vezetői már is közadakozásra szólítják fel a közönséget és különösen élelmi cikkeket kérnek, vagy más a vásáron könnyen elkélő cikkeket. A fiatal hölgyeket arra kérik, hogy ez idei vásárra is küldjenek babákat, a melyek a legkeresettebb nyereséget hoznak. Ha a karácsony másodnapjára tervezett thea uzsonna anyagi sikerrel fog járni, akkor állandósítják a thea uzsonnákat, a melyek mindezekig a legkedvesebb szórakoztató délutánjai voltak a pécsi közönségnek. De tervbe van véve sok más egyéb multság is; így január első hetében fényes kosztüm estélyt fognak a Nemzeti Kaszinó dísztermében rendezni, melyen hölgyeink különböző kosztümökben fogják bemutatni az évszázad legkülönbözőbb divatjait és viseleteit. Ez lesz a farsang legnagyobb sikert ígérő estélye.

A népkonyhát december 15-én nyitják meg. Az idén szerényebb lesz a kiszolgálás, a szegények egy tál ételt fognak kapni: főzeléket és húst. A Matessa ház átellenében egy bérházban lesz a népkonyha, melyet a város vett ki a népkonyha javára. Ezuton szólítjuk fel a nagyközönséget, hogy pártolják a nőegylet szép terveit és áldásdús tevékenységét, melylyel a város szegényeit istápolja.

— **(Miniszeri köszönet.)** A honvédelmi miniszter köszönetét nyilvánította a pécsi 19-ik honvédegyezred tisztikarának a honvédtiszti özvegyek és árvák segélyalapja javára tett 100 frtos és a 8-ik honvédegyezred tisztikarának 50 frtos alapítványáért.

— **(Az eszéki Dráva-híd.)** Komoly veszedelem fenyegeti azokat, akiknek útjuk az eszéki Dráva hidon át vezet. Nem is lehet komolyabb bizonyítéka a veszedelemnek, mint az a levél, amelyet ma hozott nekünk a posta. Színes lányos, levélpapíron »Tizenhétéves leány« aláírással írja a mi Hióbbírónkunk, hogy tegyük nagy betűkkel az újságba a veszedel-

met, hogy lássák a nagyurak is, akik gyakran járnak a rozoga fahidon. A hidhoz különben gyászos emlék tapad, egyszer a katonák alatt szakadt be, hazafelé hozta őket éppen a vonat . . . Gyorsan kell valamit tenni — ezt kívánja mindnyájunk érdeke.

— **(Rablás az est homályában.)** Ferenc János, magyarpeterdi borjúkereskedő, szombaton este hat óra tájban kifelé tartott a vasúthoz. Egyszerre elébe ugrott egy előtte ismeretlen fiatalember és veszekedni kezdett vele. Majd egy másik legény is ott termett s míg a megtámadott ember az első ellen védekezett, addig emez kivette zsebéből a pénztárcáját s mindketten elfutottak. A kirabolt ember, kinek szerencséjére csak két forintot kitevő aprópénze volt az elrablott pénztárcában, feljelentette a rendőrségnél s a tetteseket csakhamar kézrekerítették Hubert János és Kertész János napszámoslegények személyében, kik azonban már akkorra a pénzt egy Szommer Kata nevű leány társaságában elmulatták. Most mindhárman fogva vannak.

— **(Esküvők.)** Kende Alfréd, a Kohn Hermann nőiru hákereskedő cég beltagja, tegnap tartotta egybekelését Deutsch Ilonával, Deutsch Ádám terménykereskedő leányával. A házasságkötésnél tanúk voltak: Kohn Henrik, toporci földbirtokos és Weiler Nep. János. — Ugyancsak tegnap kötöttek házasságot Steuerer Ignác úr és Klein Mariska divatárúsnő. Tanúk voltak Schönwald Imre és Kubinyi Sándor ékszerészek.

— **(A Vöröskereszt-egylet estélye.)** A baranyamegyei Vöröskereszt-egylet pécsi választmánya legutóbb tartott ülésén Tróber Aladár dr.-nak a titkárságról való lemondását elfogadta s úgy neki, mint a titkársági teendőket ideiglenesen régebbi idő óta végző Oberhammer Antalnak jegyzőkönyvi közzönetet szavazván, a titkárságra Vasváry Ferenc dr. arvaszéki ülnököt kérte fel. A választmány elhatározta, hogy a színházban — melyet a városi Tanács már át is engedett — a jövő hó valamelyik napján, valószínűleg 14-én, elite-estélyt rendez. A műsor a következő lesz: 1. Nyitány „Mignon” operából; előadja az 52-ik gyalogezred zenekara. 2. „Mignon”-életrajz. Résztvesznek benne: Koszter Mili (Mignon), Eckensberger Mimi, Fischer Ella, Schapringler Mici, Bach Stefi, Zankl Fidi, Tallián Margit, Eckensberger Pistike, Simon Lujza, Zelesny Sarolta és Kopp Irma. Ezután a „Hajnali vendég” című francia vígjátékot adják elő harmadik számként Radocsay Mariska és Haksch Lajos. 4. Felolvasást tart vetített fényképekkel Ágh Timót dr. 5. A „Traviata”-ból énekel Tibor Lóri. 6. Mezey Andor a „Troubadour”-ból ad elő egy énekszámot s mindkettőt a katonazenekar kíséri. 7. A „Pécsi Dalárda” énekel. Belépti-jegyek már most előjegyezhetők Domján I. könyvkereskedésében.

— **(Kinevezés.)** Csánk Dezső dr., pécsi lakos, ügyvédjelölt, a pécsi királyi törvényszékhez aljegyzővé neveztetett ki.

— **(Új gazdasági tudósító.)** A földmivelésügyi m. kir. miniszter dr. Vida Károly csurgói lakost Somogyvármegye csurgói járására nézve a gazdasági tudósítói tiszttel bizta meg.

— **(Halálosítás.)** A jobbaházi Döry családot mély gyász érte Döry Vilmos elhunytával. A boldogult mult csütörtökön hunyt el rövid betegség után a tolnamegyei Leperden 58 éves korában. Hült tetemeit pénteken szentelték be Leperden s onnan a zombai családi sírboltba vitték, hol a temetési szertartás szombaton délelőtt volt. A boldogultat neje szül. Karácsonyi Erzsébet, fivére Döry Dénes főrendiházi tag és Döry József dombóvári nagybíró, kiterjedt rokonság, nagyszámú tisztelői és barátai gyászolják.

— **(Katonai hírek.)** Rottmann Miklós, másodosztályú százados, a 2-ik honvédegyalogezredtől, — Saáry Pál főhadnagy, a 20-ik honvédegyalogezredtől a pécsi 19-ik honvédegyalogezredhez helyeztettek át. — Rác

István dr., tartalékos segédorvos-helyettes, a budapesti helyőrségi kórháztól a 8-ik honvédegyalogezredhez osztatott be. — Stolcer József, 19-ik honvédegyalogezredbeli tartalékos segédorvos, szolgálaton kívüli viszonyba helyeztetett.

— **(Tolvaj szolgál.)** Schwarz Károly, pécsváradi lakos szobájából távollétében Szabó János, ózdi szolgalegény négy ezüst zsebórát ellopott. A tolvajt elfogták s ugyanekkor nemcsak ezt a lopást ismerte be, de azt is, hogy Babarc Szöllősen Széll Jánostól szintén egy ezüst zsebórát, Németh Istvántól pedig harminc darab régi ezüst pénzt lopott el. A tolvaj szolgát bekisérték a pécsi királyi ügyészség börtönébe.

— **(Amerikai vasutasok lélekjelenléte.)** Georgiában, mint Atlantából jelentik, két ember csudálatos lélekjelenléttel és vakmerőséggel mentette meg két vonat utasainak és személyzetének az életét a legborzalmasabb haláltól. A két derék férfi a Southern Passenger Express Company alkalmazottja. A napokban történt az eset. Az expresszvonat hatalmas sebességgel rohant Mücon állomás felől Atlanta irányában. A vonat csakhamar egy vasszerkezeten nyugvó hidhoz közeledett, amely csaknem száz lábnyi magasságban hidal át egy szörnyűséges szakadékot. Közvetlenül a hid előtt magas sziklák között a pálya olyan erős ivben hajlik, hogy a vonatvezető csak akkor pillanthatja meg a hidat, amikor jóformán már rajta van a vonat. És Pitman, az expressz vonat vezetője a fordulónál borzadva veszi észre, hogy a hid lángokban áll. Egy másodperc volt csak arra, hogy valamire elszánhassa magát. Ha megfékezi a vonatot, akkor biztos lehetett abban, hogy a nyomban utána következő tehervonattal összeütközik. Nem volt más választása, csak előre mehetett. Éles sivitással, valószínűleg neki ugrott a hidnak a lokomotív s őrült robajjal rontott át a hidon. A következő pillanatban a szakadék tulsó partján volt a vonat teljes biztosságban s csakhamar megállt. És akkor Hubbard kalauz adta tanujelét a hidegvérének. Amikor a gőzt okádó lokomotív megállt, hirtelen leugrott a lokomotívról, amelyen véletlenségből tartózkodott akkor. Kiragadta a csaknem kövé meredt bakter kezéből a lámpát, visszaroht az égő hidon és még idején figyelmeztette a tehervonatot a veszedelemre. Ha ez nem jut az eszébe, a tehervonat menthetetlenül elvész, terhét a lángoktól félig fölemesztett hid nem bírta volna már el s a vonat személyzete ott pusztult volna el a mélységben.

— **(Munkás szanatórium.)** A belügyminiszter rendeletet adott ki, a melyben Wosinszki István dr., Wosinszki Mór, szegzárdi apátplébános testvéreinek balfi kenesfürdőjében lévő munkás-szanatóriumot a törvényhatóságok figyelmébe ajánlja. A szanatóriumban, a melyet száz emberre rendeznek be, a munkások nyáron 98 krajcárért, télen pedig 1 frt 8 krért teljes ellátásban részesülnek és a fürdőket is ingyen használhatják. Az orvosi kezelésért akármilyen hosszú időre csak három forintot fizetnek a betegek és a gyógyszereket 25 százalékkal olcsóbban kapják. A miniszter föl hívja a törvényhatóságokat, hogy a szanatóriumot a munkásosztály körében ismertessék és különösen a betegsegítő pénztárak figyelmébe ajánlják.

— **(Az ostornyél miatt.)** Mátyás János somberek lakosnak a napokban ellopották az istállójából az ostornyelét. A károsult gazda — ki tudja mi okból — a lopással a szomszédját vádolta. Tegnap aztán összekezdtek a falu korcsmájában Mátyás János és a szomszédja, ki barátságosan köszöntötte Mátyást. Ez azonban nem fogadta a köszöntést s midőn szomszédja mellé ült, felkelt az asztaltól, mondván:

— Tolvajjal nem ülök egy asztalnál! Persze a különben békés természetű

szomszéd sem hagyta ennyiben a dolgot, s a két ember csakhamar összeverekedett, úgy hogy a korcsmárosnak kellett őket szétválasztani. A dolognak a bíróság előtt lesz folytatása, hol a két ember kölcsönösen panaszt emelt egymás ellen a kapott ütlegek irányában.

— **(Százötvenhárom öngyilkos katona.)** Százötvenhárom katona öngyilkosságról tett a Házban jelentést Fejérváry Géza báró honvédelmi miniszter. A honvédelmi miniszter jelentése szerint ugyanis az 1898—99-diki szolgálati évben a közös hadsereg száztizennyolc katonája s a magyar királyi honvédség harmincegy vitéze ölte meg magát. E számok szomorúságát még növeli, hogy ezenfelül még hatvanegy közöshadseregbeli katona és tizenegy honvéd követett el öngyilkossági kísérletet. Kétszázhuszonöt életerős, egészséges katona mondta föl a császárnak és királynak a szolgálatot és egy még annál is sokkal nagyobb urnak dobta oda az életét, a halálát. Mert meghalni édes és könnyű az uralkodóért és a hazáért, de három éven át szolgálni érte, fagyban, hidegben és nyár forróságában, főtt a morva havasokban és lent a barna hercegök között, ahhoz bizony nagy türelem, szívós testi erő és bátor lélek kell. A zord és örömtelen kaszárnya élet, a nehéz fegyvergyakorlatok, olykor a fellebbvalók durva és méltatlan bánásmódja bizony sok katonai szívet elkeserítenek, ilyenkor a legény sóvárogva gondol napfényben mosolygó szülőföldjére, a hol oly kecses és illatos virágok teremnek és a kedves azóta talán már hűtelen lett! . . . A fegyver, a borzasztó, öldöklő fegyver ott a kéz alatt és most is, ez elmúlt szolgálati évben százötvenhárom fiatal vitéz mellét furta át a Manlicher puska vékony acélgolyója.

— **(Ragadozó madár.)** Pécsről vett levél alapján a következőket írja ma egy budapesti napilap: „Pécs város környékén már napok óta úzi garázdálkodásait egy körmönfont szélhámos, aki magát Majtényi Géza szökött piarista-szerzetesnek adva ki, különösen a kálvinista parochiákat részesíti abban a kiváló szerencsében, hogy jeles viselt dolgainak hánytorgatása közben különböző ürügyek alatt kisebb-nagyobb összegeket csal ki azoktól, kiket imponáló föllépésével balekjaivá tenni sikerült. Elegáns megjelenése, nem mindennapi műveltsége és elég érdekes arca már nem egy áldozatot ejtett meg. Figyelmeztetjük az olvasókat, hogy ha az innét elrebbent jeles madár tán tájukra vetődne, egyszerűen ajánlják a rendőrség leggyöngédebb figyelmébe, mert az illető uri ember sem nem volt soha életében piarista, se a Majtényi nevet nem viseli jogosan, mert tudomásunk szerint eme kitűnő rendünk bir egy hasonló nevű taggal, de aki, mint biztos forrásból tudjuk, a rendnek legszebb reményekre jogosító növendéke.” Rendőrségünk ez állítólagos szólhámosról mit se tud s valószínű, hogy valami a csaló által felültetett ember küldte be a mérges kis óvást közlő pesti lapnak, a helyett, hogy a rendőrséghez fordult volna panaszával.

— **(Vadászat vonatról.)** Ferenc Ferdinánd főherceg használt föld körül való útja közben egy új vadászó módszert. Delhi és Bhurtpoor között vadászott egy napon és pedig egy vonatról, amelyet kizárólag erre a vadászatra becsátottak a rendelkezésére. A főherceg jeladására a vonat elindult, megállt, visszafordult, a szerint, amint szükséges volt és úgy lövöldözte le a vadakat ugyszólván a kupék ablakából. Később az egész vonatszemélyzetre ráragadt a vadász-szenvedély, úgy, hogy a masinista és a fékező is vadászott, sőt később még az élettelen tárgyak is nekihevíültek, mert például a lokomotív is majd elgázolt egy tigrist.

— **(A Petőfi-kör.)** Az alakulóban lévő „Pécsi Petőfi-kör”, tegnap tartotta első értekezletét, mely alkalommal, a kör iránt érdeklődők szép számmal jelentek meg. Ideiglenes elnökül megválasztott Drenovics György, másodelnökül Büchler Károly, pénztárnok Csöme

Károly, titkár Mihálovics Kálmán, másodtitkár *Galandauer* Viktor. Igazgató Bálint Ferenc, ellenőr Lövy Ignác, háznagy Krausz Benő. Alapító tagokul: Knapp István, Ébel József, Büchler Gyula, Friedmann Pál, Tóth Péter, Kovács József, Boszkovitz Rezső, Grünhuth Rezső, Szloboda Sándor, Ungár Adolf, Duschenszky Ede, Luszt Benő, Hermel Izidor. A kör jótékonyág céljából alakult s főtörekvése tagjai közt a hazafias érzelmet és műveltséget terjeszteni. Alapszabályait még e hóban kidolgozzák s a hatóság útján, jóváhagyás céljából a belügyminiszteriumhoz terjesztik.

— (**Az arany-láb.**) Érdekes dolgot beszélt egy Alaszkából visszatért aranykereső. Az összes aranykeresők közt, kik a múlt évben Alaszka déli részében tartózkodtak, határozottan Joe Tipsitt volt a legérdekesebb ember. Nem beszélt soha, némának látszott. Csak a szemei, a nagy kék szemei beszéltek. De gazdag volt Joe Tipsitt, nagyon gazdag. Multjáról a legvadabb és legkalandosabb történetek kerültek forgalomba. Voltak, a kik azt beszéltek róla, hogy az egyik lába nem valódi, hanem műláb, de tömör szinaranyból. A legendaszerű lábról bizonyosat senki sem tudott és nem is merte Joet megkérdezni senki. Egy napon azonban Joe egy pár meghitt barátjának elmondta az aranyláb történetét. Pár év előtt Kaliforniában kereste az aranyat. Akkortájt nagyon szerette a whiskyt, egy napon leitta magát a sárgaföldig, egy gödörbe esett és a lába eltört. A tört láb üszkösödni kezdett és le kellett vágni. Ekkor Joe Tipsittnek örült eszméje támadt. A sok aranyból, melyet időközben kiásott, műlábát csináltatott, hogy így aranyát mindig magával hordhassa. Így aztán biztos lehetett benne, hogy azt tőle senki el nem lopja. Az aranyláb története csakhamar elterjedt, egy másik aranykereső megkívánta és Joe Tipsitt egy reggelen arra ébredt, hogy az egyik lábát ellopták. Persze, nem a husból és vérből való lábát, hanem azt, melyet aranyból csináltatott. Megszólták és élceket faragtak rá, a meglopott ember pedig teljesen elnémult. Mindig csak egy dolog járt a fejében: megkeresni a tolvajt, elvenni tőle az arany lábát és azzal a fejét beverni. Keresztül-kasul járta Alaszkát a szélrózsa minden irányában. Végre megtalálta a tolvajt! A nyomorult nem szánta levétegni az egyik lábát, hogy a lopott kincset annál jobban elrejtthesse. Joe Tipsitt boszúérzete időközben elpárolgott. Még csak az aranylábat akarta visszakapni. Szemügyre vette tehát a tolvajt és folyton figyelte, hogy tőle a zsákmányt egy alkalmas pillanatban ismét elragadhassa. Végre egy elhagyott helyen találkozott vele, de a tolvaj, ki megneszlette Joe Tipsitt szándékát, gyorsan elmenekült és Joe Tipsitt, a súlyos aranyláb dacára nem volt képes őt utolérni. A tolvaj eltűnt az aranylábbal együtt és Joe Tipsitt többé nem találkozott vele.

— (**Talált kutya.**) Mint értesülünk, az üszögbi határban tegnap egy barna szőrű vadász ebet találtak, mely ide-oda futkosva kereste a gazdáját. Nem lehetetlen, hogy valamely Nimród-tól maradt el a kutya, melyet most igazolt tulajdonosa a községi előljárásságnál át vehet. Igazolással elegendő a veszendőbe került kutyának es védjegyszámának megnevezése.

— (**Keresztelést jelent.**) Ha társaságban asztal fölött kidöntenek egy pohár vizet, vagy bort, mindjárt kész a jóslat:

— Keresztelés lesz!

És kíváncsian nézik a fehér abroszon, hogy melyik fiatal asszony felé szalad a kiömlött víz, vagy bor? Nos hat tegnap nagyban megcselekedte ezt a jóslást egy fiakkeros, ki éppen egy — lakodalmi menetbe volt fel-fogadva s vitte haza a násznépet. A Nepomuk-utcában ugyanis nekiment fiakkereivel az ott levő közutnak és azt — feldöntötte. A víz persze csak úgy zuhogott elő a feldöntött közutból, míg az előszaladt tűzoltók a csapat

meg nem igazították. A násznép pedig látva ezt, mosolyogva szólt:

— Keresztelést jelent!

Csakhogy a szegény fiakkeros drágán fizeti meg ezt a nagyon is aktuális jóslást, mert meg fogják büntetni vigyázatlansága miatt.

(**Meglőtt fu.**) Gondatlanságból okozott véres szerencsétlenség történt tegnap délután a Dóci-fele téglatelepen. *Kungl* János nevű téglamunkás a revolverét tisztogatta s bár az meg volt töltve, mégse szólt rá a körülötte játszó nyolcéves *Gondi* Lajos nevű gyerekre, hogy menjen tőle távol. És a revolver egyszerre véletlenül elsült s a gyerekek jobb combjába hatolt. Az esetről értesített rendőrség a meglőtt fiút ápolás végett beszállította a kórházba, a gondatlan téglamunkás ellen pedig megindította a vizsgálatot.

Művészet, irodalom.

○ **Az „Arany Kakas.”** Szombaton este félig telt ház előtt ment az „Arany Kakas” második előadása, mely, mint az első előadás is, folyton derűtségben tartotta a közönséget. Az előadás jobb volt az elsőnél s a szereplők mindegyike kitűnő alakítást mutatott be. Legjobbak voltak *Tiszayné*, ki ezuttal is a vendéglősnét adta, *Tiszay*, mint *Daxelmayer* és különösen *Sebestyén*, ki *Horváth* Gedeon tanár szerepében kitűnő, sőt mondhatni, művészi alakítást produkált. Volt taps, kihívás bőven, mit a szereplők meg is érdemltek. (T.)

○ **Gyimesi vadvirág.** Géczy ismert gyönyörű népszínművét, a „*Gyimesi vadvirág*”-ot láttuk zsufolt ház előtt, sikerült előadásban. A direktornak éppen nem lehetett panasza a színházjáró publikumra, mert az az utóbbi időben mindig nagyon szépen töltötte meg a színházat. Ez a körülmény, úgy látszik, tényleg azt bizonyítja, hogy minél kevesebb okunk lehet a szereplők és a színrehozott darabok fölött való bosszankodásra. Örvedetes körülmény. Nos hát a Gyimesi vadvirág vasárnap délutáni előadása, ha nem is nyújtott valami kiválót, valami nagyszerűt, adott annyit, a mennyi szórakozásra éppen elég. Hallottunk egy pár sikerültebb énekszámot *Szekulá*-tól, *Kozmá*-tól, *Lévay*-tól, aztán láttunk részletekben jó játékot is. *Kozma* Gyurká-jával főleg meg voltunk elégedve; de *Könyves*-nek is (Balánka) elismeréssel kell adoznunk, mint általában legtöbbször. *Szekula* Magdolna szerepében sok igazat és jót nyújtott; *Lévay* (Mária) alakításából azonban legszívesebben térünk solo énekszámára, mely a szokottnál jobban sikerült. *Németh* (Csura) volt a darab egyik legfikikusabb, legközvetlenebb alakja, *Nádasi*-val (Marci) együtt. *Nagy* Vilma Csuránéjáról azonban éppen semmi jót nem mondhatunk. Kár, hogy annyira elkapatja magát rutinosságával, hogy külsőségekben keresi a hatást. Ne vegye annyira a szívére a karzat sorsát; ne csináljon magából és szerepeiből komédiát, a jobb izlés rovására. Nincs neki arra szükség; elég tehetséges ő ahhoz, hogy tulkapások nélkül tudjon még játszani egy szerepet. A többi szereplők azonban szintén kielégítőek voltak: *Agh* (Fabiáné), *Bátosy* (plébános), *Sarlay* (Bigyó), *Sebestyén* (Prezsmér). A kar egy pár helyen dőcögött; a tipikus táncra pedig nem készültek el eléggé. (Y G.)

○ **Szulamith.** Vasárnap este zsufolt ház nézte végig *Szulamith* mesés históriáját, immár ötödször. Különösen brillirozott *Tibor* Lóri a címszerepben; pompás volt *Kozma* István kántora, valamint *Mesey* Absolonja és jó *Szekula* Sári Abigailje. Néhol azonban az ensemble dőcögött; az utolsó színben pedig a zsidó templomi énekesek dala után feltűnő kinos hatást szült a karmesteri székből a dirigensek változása alatti szünet. (→)

○ **Színésznők önmagukról.** B. *Virág* Géza, fővárosi író, egy színművészeti évkönyvet adott ki, melyben a budapesti színházak

művésznői intim dolgokat írnak pályájukról. Bennünket két művésznő írása érdekel; az egyik *Kalmár* Piroska, a másik *Blätterbauer* Gizella. *Kalmár* Piroska, volt kedvencünk, jelenleg a Vígsház tagja, a következőket írja:

— A dilettáns előadások juttattak a színpadra, a mit legkevésbé sem panaszként mondok, mert ha még egyszer kellene választanom, ismét csak ezt választanám.

Blätterbauer Gizella, az Operaház pécsi születésű művésznője, ezt írja:

— »Művész hazája a nagyvilág«. Mondják, de azt hiszem, hamisan. Mint a virág, a művészet is elhervad, ha idegen talajba ültetik és viszont: a művész is akkor legerősebb, ha szoros a kapocs, mely hazájához fűzi. Idegen föld, idegen levegő, nem él meg benned, ki hazulról való.

○ **Könyves Jenő, mint zeneszerző.** Ritka drámai színész, ki a szereptanulás, probázás és szereplés nem csekély fáradságai mellett még a zenével foglalkozni is ráér. *Könyves* Jenő szintársulatunk szép tehetségű drámai hőse és bonvivantja, kinek még a rendezői gondjait is viselni kell, ráér zenével is foglalkozni, s ez képezi szórakozását a fáradságos napi munka után. A mint kifáradva a sok különböző szerepek és jellemek alakításában hazatér, kedvelt cimbalma mellé ül, s nemsokára felbangzanak kezei alól a bús, lágy majd vidám és szilaj akkordok. Így történt aztán meg vele, hogy egyszer szórakozásképpen leülve cimbalma elé, ábrándozva egy dalba kezdett, melynek édes melodiája még magának a játszóknak is idegenül, ismeretlennek tetszett. Szinte a véletlen volt az, mely *Könyves* Jenőt — kinek kitűnő zenei hallása is van — zeneszerzővé tette. *Könyves* Jenő dala bús, magyar nóta, melyből nem hiányzik sem a magyaros jelleg, sem a mi édes népdalaink lágy, olvadó melodiája, s egyik főérdeme, hogy menten minden reminiscenciáktól — eredeti nóta. A szép magyar dal, melynek legközelebb közlendő szövegét *Horkai* Elemér, lapunk belmunkatársa írja, mihamarabb csinos kiállításban a nyilvánosság elé kerül.

Folyó sz. 61. Idénybérlet 61. sz. Páratlan bérlet.

Nemzeti Színház.

Kedd, 1899 november 28-án.

Hálókocsik ellenőre.

Bohózat 3 felvonásban.

SZEMÉLYEK:

Godefroid	Könyves	Labordave	Sarlai
Alfréd	Delli	Lucienne	Jeszenszky
Montpepin	Németh	Montpepiné	Nagy
Raul	Sebestyén	Charboneauné V. Agh	
Charboneau	Pásztor	Rosina	Baróthi

Szerda, nov. 29-én

Góság.

Törvénykezés.

§ **Bagóhiten éltek.** Szombati számunkban már ezen cím alatt említést tettünk az ügy mibenlétéről. *Szili* Józsefné azt állította, hogy midőn leányának férje, kivel vadházasságban élt, megverte, agyrázkódtatást szenvedett, de a törvényszéki orvos ezt nem konstataulta, valamint az orvosi látélet kiállítója sem. Az első rendű vádlottat, *Balogh* Jánost könnyű testi sértés vétsége címén 8 napi fogházra, amásodrendű vádlottakat, *Szili* Évát és *Máté* Janost pedig súlyos testi sértés miatt 14—14 napi fogházra és 5—5 frt pénzbüntetésre ítélte a pécsi királyi törvényszék. *Szily* Józsefné ellen megindított eljárás megszüntetett.

§ A Balek. Furfangos módon csaptak be egy falusi korcsmárost *Stankovits János* és *Boros nagykozári lakosok* és *Dallos József* s *Klász Antal* pécsi lakosok. Ezek négyen elhatározták, hogy baleket fognak, a kinek jó pénzért hamis pénzeket fognak adni. Meg is jelent *Stankovits* egy napon *Nesz Antal* kölesdi korcsmájában, megbeszélte *Nesz Antallal*, hogy Pécsen fognak találkozni *Friedrich* korcsmájában, hol jó pénzért sok könnyen forgalomba bocsátható tizest fognak neki adni. *Nesz* be is jött Pécsre és 2000 frt ára hamis pénzt kínáltak neki 150 forintért. *Nesz* csak 50 forintot hozott magával, kért tehát *Scholz Antal* sörgyárostól, kivel üzleti összeköttetésben állott, 100 forintot és így az egész 150 forintot átadta *Sztankovitsnak*. Megígérték *Nesz Antalnak*, hogy este, mikor a vonatra kikisérlik, átadják neki a kétezer forintos banknóta csomagot. Addig azonban leittatták, s mikor este a pályaudvarra kísérték, csak hárman mentek vele, utközben azonban rajtuk ütött *Klász* és titkos rendőrnek mondván magát, három cinkos társa a megbeszélés szerint szétfutott, *Nesz* is megijedt és még ő örült, hogy a »titkos rendőr« nem fogta el. *Sztankovits*, hogy cselvetésüknek *Nesz* előtt nagyobb legyen a valószínűsége, még lőtt is kétszer revolveréből. A pénz tehát így a vádlottaknál maradt. Érdekes csomag ez, melyet a kir. törvényszék elkobozott. Fölül és alul volt egy-egy tizes a többi pedig összehajtogatott újságpapíros. A részeg korcsmárossal perze könnyű lett volna elhitetni, hogy az egész paksaméta tizesekből áll. Midőn a csalóbanda szétfutott, egyet közülök a sarki rendőr elfogott és így valamennyien lépre kerültek. *Sztankovics Jánost* 1 évi börtönre és 60 frt pénzbüntetésre, *Dallos Józsefet* pedig szintén 1 évi börtönre és 50 frt pénzbüntetésre ítélte a kir. törvényszék család büntetének elkövetése címén. *Boros János* és *Klász Antal* 9 havi börtönre és 50—50 frt pénzbüntetést kaptak. *Klászt* külön a hatósági minőség színlelése miatt is felelősségre vonták. A kicsalt 150 frt már nem került elő, a csalóbanda ezen megosztózkodott.

§ Csőd elrendelés. A pécsi kir. törvényszék, mint csődbíróság *Clemente Antal* (Anton *Clemente* pécsi bejegyzett fűszerkereskedő) ellen a csődöt elrendelte. Csődbiztos *Peitler Imre* törvényszéki bíró, tömeggondnok *Szakvály Emil* dr., helyettese dr. *Ferenczy László* ügyvédek. A követelések bejelentésére kitűzött határidő december 30-ik, a felszámolás határnapja január 12. d. e. 9 óra. A csődválasztmány megalakul január 15 én d. e. 9 órakor.

Közgazdaság.

□ **Uj személy és podgyászdíjszabás.** A magy. kir. államvasutak igazgatóságától kapott értesítés szerint a somogy-szobbarcasi helyi érdekű vasuton 1900 évi január 1-én új személy- és podgyászdíjszabás lép életbe, melyvel az 1891. évi szeptember hó 1-én életbe lépett díjszabás érvényen kívül helyeztetik. Ez a díjszabás a magyar kir. államvasutak díjszabás elárusító irodájában (Budapest, Csengeri utca 33. szám alatt) 20 fillérért kapható.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése nov. hó 27-én. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A képviselőházban ma választották meg a delegáció tagjait. *Madarász József*, mint 1867. óta mindig, ma is »nem választok« szavakkal felelt neve felolvasásánál.

A legközelebbi ülés szerdán lesz s akkor fog felelni *Széll Kálmán* Barabásnak a »hier« ügyében hozzá intézett interpellációjára.

A főrendiház ülése november hó 27-én. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A főrendiház ma rövid ülést tartott, melyen megválasztották a delegációnak főrendi tagjait s vita nélkül elfogadták a képviselőház által átküldött törvényjavaslatokat.

TÁVIRATOK.

— **A delegáció ülésezése.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A ma megválasztott magyar delegáció szerdán utazik Bécsbe és csütörtökön tartja első ülését.

— **A kvóta a pénzügyi bizottságban.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A képviselőház pénzügyi bizottsága ma délben kezdte tárgyalni a kvótajavaslatot.

Az összes ellenzéki tagok napirend előtti felszólalásokban adatokat követeltek a kormánytól. *A vita sokáig fog elhuzódni.*

— **Tárgyalnak a csehekkel.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) *Clary* osztrák miniszterelnök ma fog tárgyalni *Engellel*, az ifju csehek vezérével az obstrukció megszüntetésének feltételeiről.

— **Krüger elnök beteg.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A »Daily News«-nak jelentik Fokvárosból, hogy megbízható pretoriai maganjelentés szerint *Krüger* elnök egészségi állapota aggodalmat kelt.

— **Tiltakozás a kvótaemelés ellen.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A főváros független polgársága vasárnap délután tiltakozó népgyűlést tartott a kvótaemelés ellen való tiltakozásuk nyilvánítása végett, a melyen *Eötvös Károly*, *Kossuth Ferenc*, *Olay*, *Madarász*, *Komjáthy*, *Tóth* képviselők is részt vettek.

A gyűlést *Dienes Márton* szerkesztő nyitotta meg, ezután *Kossuth Ferenc* nagyhatású beszédben ismertette a kvóta ellenes mozgalom jogosultságát és szükségét.

Eötvös Károly lépett a szószerke: Tisztelt gyűlése a magyar népnek! Első szavam üdvözlés legyen önöknek, hogy megjelentek. (Egy hang: kötelességünk.) Második szavam üdvözlés legyen a függetlenségi part elnökéhez, *Kossuth Ferenc*hez. Ezután élénken vázolta a mai szomorú helyzetet, a melyből kifolyólag felkéri a nagygyűlés Elnökségét, hogy a nép ezen tiltakozását az országgyűlés képviselőházának Elnökségéhez juttassa a polgárság azon kérésével egyetemben, hogy a nemzet választott képviselői hazánk különben is súlyos gazdasági helyzetének megóvása céljából a felemelni szándékolt kvótaarányt utasítsák vissza.

Ezután felolvasták a számtalan vidéki függetlenségi köröknek a csatlakozását a tiltakozó népgyűlés határozatához. Az üdvözlő sürgönyök közt a következő pécsi sürgönyt is fölolvasták: »A pécsi függetlenségi polgárok nevében szívből üdvözljük a főváros független polgárait, kikkel együtt hangoztatjuk: le a közösséggel, le a kvótaemelől gyászmagyarkákkal! — *Simonffy* pártelnök, *Pleininger* pártjegyző.« Végül *Hentaller* beszélt nagy tetszés között. *Dienes* elnök ezután berekesztette a gyűlést és a jelen voltak szétszólottak.

— **Népgyűlés Zágrában.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) *Zágrában* a színház előtti térségen mintegy 5000 ember jelenlétében vasárnap népgyűlés volt, a melyen az összes ellenzéki pártok és a szociáldemokraták küldöttei és szónokai résztvettek. *Krnadek* igazgató ő felsége életteljesen megnyitotta az ülést, mire a gyűlés a választási reform megváltoztatására, a sajtótörvény re-

videálására és az ország önálló pénzügyi vezetésére vonatkozó határozatokat egyhangulag elfogadta. *Derencin* képviselő beszédében a hivatalnoki kart hamisítással vádolta, mire a rendőrbiztos rendre utasította, és a szó elvonasával fenyegette. Megemlítésre méltó, hogy 1867. óta ragyis az alkotmányos kiegyezés óta ez volt az első népgyűlés, a mely szabad térségen tartatott.

— **Az »Otthon«-ból.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Az *Otthon* kör ma rendkívüli közgyűlést tartott, a melyen az alapszabályok megváltoztatásáról szóló jelentést többek felszólalása után egyhangulag tudomásul vettek.

Szerkesztői üzenet.

O. G. Pécs. Kivánságához képest ime közöljük a francia négyes figuráinak illetve az egyes táncok elnevezését:

I. figura: *Le pantalon*. A táncok: 1. Chaine anglaise. 2. Balancé. 3. Tour de main. 4. Chaine des dames. 5. Demi promenade. 6. Demi chaine anglaise en place.

II. figura: *L'été*. A táncok: 1. En avant et an arriere. 2. A droite et en arriere. 3. Traverser á gauche. 4. A droite et an arriere. 5. Retraverser á gauche. 6. Tour de main.

III. figura: *La poule*: A táncok: 1. Traverser á droite. 2. Retraverser et donnez la main gauche. 3. Chasser balancé quatre fois, deux fois á droite et deux fois á gauche. 4. Demi promenade. 5. En avant et en arriere. 6. A droite et en arriere. 7. En avant quatre et en arriere. 8. Demi chaine anglaise en place.

IV. figura: *La trenis*. A táncok: 1. En avant tous les deux et en arriere. 2. Les dames traverser á l' autre place. 3. Départ des dames monsieur traversezs. 4. En place. 5. Balancé. 6. Tour de main.

V. figura: *La pastourelle*. A táncok: 1. En avant tous les deux et arriere. 2. Monsieur traverser. 3. En avant et en arriere á trois deux fois. 4. La dame seule. 5. Changement de places. 6. Demi chaine anglaise en place.

VI. figura: *La finale*. A táncok: (Colone.) 1. L' été des dames. 2. L' été des monsieurs. 3. Double été. 4. Simonier. 5. Simple chaine. 6. Double chaine. 7. Promenade. 8. Visite. 9. Chassez balancé et tour de main. 10. Compliment.

Van ezenkívül még néhány tánc a francia négyesben, melyeknek rendezése azonban a rendező tetszése és főleg — ügyességétől függ. Ezeknek azonban nincs francia elnevezésük.

Nyilt-tér.

Köszönet-nyilvánítás.

Mindazoknak, kik a felejthetetlen anya, nagyanya, napa, illetve rokonnak

özv. Szommer Fülöpné

szül. Bayerle Katalinnak

elhunyta alkalmából részvét-nyilvánításuk és koszoruk küldése által fájalmunkat enyhíteni igyekeztek, fogadják ez uton is hálás köszönetünket.

Pécs, 1899. november 27-én.

A gyászoló család és széleskörű rokonság.

Laptulajdonos Fielölő szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Egy teljesen felszerelt és berendezett

jó pincze

800 hect. hordóval bérbeadandó.

Bővebbet a kiadóhivatalban.

10610. sz.

Tkv. 1899.

Póthirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék mint telekkvi hatóság közhírré teszi, miszerint a baranyamegyei községi és körjegyzők nyugdíjalapja végrehajthatónak, Bodó Balázs bakonyi lakos végrehajtást szenvedett elleni 400 frt s jár. iránti végrehajtási ügyében 8935 sz. a kibocsátott árverési hirdetményben a bakonyi 325.sz. betétben I. 1-4., II. 1-21., III 1-6 és 1. 2. sorsz. a. felvett ingatlanra 242 frt; 1027 frt; 260 frt és 12 frt kikiáltási árban **Bakonya község bíróságában 1899. évi december hó 2-ik napjának délelőtti 9 órájára kitűzött árverés az 1881: LX. t. cz. 167. § a alapján Kohn József végrehajtható érdekében is 43 frt tőkekövetelés s járulékaik kielégítése végett megtartatni fog.**

Pécsett, a kir. törvényszék mint telekkvi hatóságnál, 1899. évi október hó 17-én.

Göbel

kir. törvényszéki bíró.

Hirdetéseket

jutányosan vesz föl

a

„PECSI FIGYELŐ“

kiadóhivatala

Pécsett, Mária-utca 1.

27680. sz.

1899.

Hirdetmény.

A város tulajdonát képező **Heindlhoffer-féle házban** levő s jelenleg Benczenleitner S. által bérbe birt

boltnak

1900. évi február hó 1-től leendő bérbeadása iránt Pécs város gazd. tanács-terében **1899. évi december hó 9-én délelőtt 9 órakor zárt ajánlati tárgyalással** egybekötött nyilvános árlejtés tartatik.

Felhivatnak tehát pályázók, hogy **50 frt** bánatpénzzel felszerelt zárt ajánlataikat legkésőbb **1899. évi december hó 8-án déli 12 óráig** a polgármesteri hivatalnál nyújtsák be, vagy a bánatpénz letétele mellett a szóbeli árlejtésen vegyenek részt,

A vállalkozási feltételek Herbert János g. tanácsnoknál betekintheők.

Pécsett, 1899. évi november hó 20-án.

A város Tanácsa.

Tisztelettel felkéretnek a pécsi szigeti külvárosi T. választó polgárok, sziveskedjenek

folyó hó 30-án

(csütörtökön)

esti 8 órakor a szigeti országuton fekvő „Korona“ vendéglőben, a folyó évi december hó 3-án megtartandó városi képviselő-választást illetőleg, a

kijelölő értekezleten

mentől számosabban megjelenni.

Figyelmeztetés!

Minden félreértés elkerülése végett tudomására hozom a n. é. közönségnek és az igen tisztelt vevőimnek, hogy

👉 saját termelésű 👈

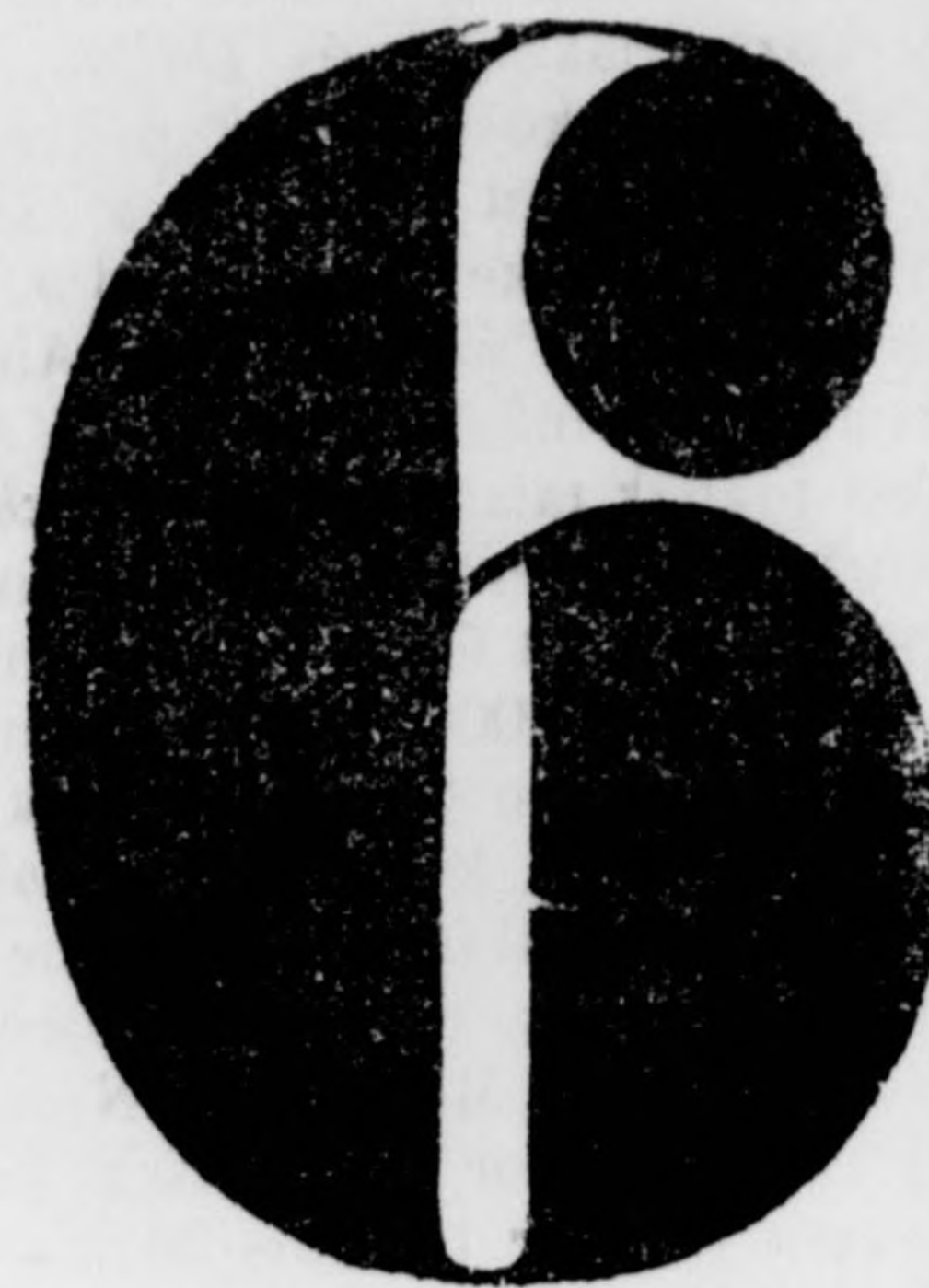
palack-boraim

csakis **nálam** (kert-utca 8. sz.) és a „Nádor“ kávéházban kaphatók.

Tisztelettel

CSERTA ANTAL

bortermelő.

huzásra érvényes jótékony-célú — sorsjáték a budapesti poliklinikai egyesület kórháza javára — sorsjegy ára csak

1 KORONA.

Főnyeremény

100,000

korona ért.

5 nyeremény á **20.000** kor. stb ért.

Kivánatra 20% levonással készpénzben kifizettetik.

Első huzás

visszavonhatatlanul
már január hó 4-én.

Megrendeléseket pontosan teljesít:

a nagy jótékonyági sorsjáték kezelésége a Budapesti Poliklinikai Egyesület kórháza javára Budapest, IV., Kossuth Lajos-utca 1. sz.

ugyszintén

Krausz Simon és fia, banküzlet,
Schapringer J. bank- és váltóháza

és

Ullmann M. K. bank- és váltóháza
Pécsett.